

A BEVÁNDORLÓ

EGYES SZÁM ÁRA 3 CENT.

Szerkeszti: SINGER MIHALY.

MEGJELEN NAPONTA DELUTAN.

VIII. Year. No. 40.

VIII. Évfolyam. 40. szám.

NEW YORK, N. Y., PASSAIC, N. J., PITTSBURG, PA., PHILADELPHIA, PA., SZOMBAT, 1911 APRILIS 8-án.

BÁNYA HALOTTAI.

Az amerikai magyarság gyásza.

A hazai átkos gazdasági politikának, az amerikai gyilkos munkának megint vannak áldozatai, halottai. És mi amerikai magyarok, akiknek oly kevés jut ki az örömből s oly sok a fájdalomból, megint egy tömegsír köré állhatunk, hogy zokogjunk.

Gyásznunk van. Nagy gyásznunk van. Temetésre szólít bennünket a harang. Hatvanegy testvérünket temetik a Pennsylvania állambeli Throopon, ahol a hazájukból kiülőzött magyarok és tótok a föld gyomrából vajták ki a maguk és az övéik számára a kenyeret, amelyért most megfizettek az életükkel.

Tegnap este rémhir verte fel a szerkesztőségünket. A hír, hogy Throopban a Pancostbányában tűz ütött ki s hogy a bányában dolgozó munkások egytől-egyig elpusztultak. Throop erős magyar telep s ottani honfitársaink legnagyobb részükben a bányába kerültek le a mindennapi kenyéréért. Nyomban távirtoztunk szerető levelezőinkhöz, akitől a pillanatban vettük a távirati értesítést:

A Throopon történt bányaszerencsétlenségnek hatvanegy halottja van, köztük kilenc magyar, a többiek egytől-egyig tótok. Az elpusztult magyarok nevei: Varga Gyula, Németh István, Gál Mihály, Vörös Kelemen, Molnár János, Gibarsky András Kormány Lajos, Balogh György, Barbarics Ferencz. Ennyit mond a szűkszavu sürgöny. Eleget hogy összefacsarodjon a szívünk. Az újságíró nem élhet azonban bánatának s bár szívünk sajog, bár kezünkben megremeg a toll, le kell írunk a borzalmas katasztrófa részleteit.

Hatszáz ember, csupa idegenszermásának, köztük sok magyar és tót és egy rakás gyerek, becsúszott le tegnap reggel a bányába s kenyer után való kétségbeesett hajszában. A munka e szerencsétlen katonái, mikor reggel elbucsztak övéiktől, nem sejtették, hogy ez a bucsu örökre szól s mikor a sötét mélységbe lehoesátkoztak, nem tudták, hogy elevenen ereszkednek le a sírba. Körülbelül tíz óra körül véres kiáltások verték fel a csendet a bánya mélyében.

Tűz van! hangzott fel mindenütt és tompán, ijésztően szóltak meg a vészjelző harang. A munkások, akiket az élet kergetett le a bányába, tudták, hogy szűnné fel. Legtöbbször szerencsésen megmenekült. Ötven férfi és tizenegy gyermek azonban a szén bányában szűnné égett.

Tíz óra körül kezdődött a tűz. A mentési munkálatokat négy óra körül delután kezdték meg. Szakértők szerint a bányatűz tíz perc alatt öli meg az embereket.

A bányánál összeverődött a nép. Asszonyok, gyermekek, férfiak. Jajgatnak, majd meg bambán tekintenek maguk elé. Az egyikből a fájdalom legmélyebb hangjait sajtolja ki az iszonyatos szerencsétlenség, a másikat elnémitja.

Érzik a rendőrök, érzik a többi hatósági személyek, hogy a fájdalomnak elemi kitörése, hogy oly vihar van készülődésben, melyet elnyomni alig lehet. És kiadják a rendeletet, hogy a hullákat csak éjjel után szabad felhozni és kiteríteni.

De az asszonyok, gyerekek csak várnak a bánya torkolatánál. És számuk egyre szaporodik. Anyák a gyerekeiket várják vissza, ha mindjárt holtan is. Gyerekek kenyéradójukat, ha mindjárt kenyer nélkül. És a várás keserves órái növelik a fájdalmat egészen a kétségbeesésig.

Gyásznunk van, magyarok. Nagy gyásznunk van. Temetésre szólít bennünket a harang. Hatvanegy szendarábot, melyek emberi alakban kerültek ide, visznek a temetőbe. Megülte őket a munka. Kiszérik őket néma részvéttel utolsó utjokon. Ma ők — holnap mások. Mindaddig, míg Magyarországon nem adnak helyet a magyaroknak a fel Amerikában velünk, a mi véreinkkel hoztatják fel a föld alá a megtegyémántokat.

Gyásznunk van, magyarok! Hosszas gyásznunk. Akár le se oldjuk karunkról a fekete szalagot.

SINGER MIHALY.

A JÓ BÍRÓ.

Fowler hagyatéki bíró törvénytelen gyermeket véd.

Franziországban van egy Magnaud nevű bíró, aki egészséges gondolkodásán itéletével a fen-ti ézimet vivta ki magának.

Ez a ezim egy tegnapi hagyatéki tárvévalából kifolyólag Fowler bírót is megilleti.

Margaret Hesler asszony előadta, hogy balsorsa őt egy felegyenezel hozta össze, aki őt a házasság után elhagyta. Ő a 47.

NŐK AZ ALKOTMÁNYBAN

NŐK AZ ALKOTMÁNYBAN

Hunnell város polgármester-asszonya

vele nem érintkeztek és most a vagonára akarják kezüket tenni. Ezek meghallgatása után a bíró kimondta hogy a vagyon Hesler asszonny és gyerekeit illeti meg, nem pedig azokat, akik életében soha nem törődtek vele; hogy a gyermekek nem törvényesek és az asszony nem volt felesége, a körülmények véletlen összeállításának a következménye, ami nem változthat azon, hogy a vagyont ezek örököljék.

NEMES LELKEK.

Egy kiülőzött zsidó öngyilkosát követ el — családjáért.

Hogy az oroszországi és románai kormányok a zsidóüldözésekkel a társadalom hány megbecsülendő, tevékeny és derék tagjait kiülőzik ki a nagyvilágba, erre újabb példa egy Newarkon történt öngyilkosság.

Carl Woltmann románai alattvalót az ottani hatóságok kiülőzötték, mert zsidó. Woltmann Amerika felé vette az útját. Itt egy seprőgyárban kapott alkalmazást, silány béréből félreterakogatta a centeket, megmőszült és felesége munkájának eredményével együtt annyira vitte, hogy egy kis vendéglőt nyithatott. Eleinte jól ment az üzlet, de néhány hónap óta lefelé ment és ez nagyon busította a családjáért remegő embert.

A kocsimást bezárták, ő pedig tisztában volt azzal hogy a gyárban keresendő néhány dollárral nem bírja családját fenntartani és ekkor arra határozta magát, hogy — családja érdekében öngyilkosát követ el, hogy a biztosítási díjjal segítse hozzátartozóit. A szándékát követte a tett és most Woltmann holtan fekszik — vádként a román kormány és hatóságok gazdasági ellensé.

HOL AZ ÖNÉRZET?

A büszke republikánusok kapkodnak csecebecsék után.

A baltimorei egyetem egyik tanárát Vilmos császár egy rendjellel "kitüntette." A büszke, köztársasági tanárban nem volt annyi önérték, hogy ezt a gyerekkjátékok, amely esetleg még szerencsének írsmet szerez, ha udvariasan is, de visszautasítsa. Ebben a tekintetben ezek a büszke, nagy republikánusok tanulatlanok a kis, de önértékes svájci tanároktól, akik kitüntetés nem fogadnak el és ha elfogadnák, lehetetlenné tennék magukat.

ÉRDEKKÖZÖSSÉG.

Német trónörökösét hivatalosan fogadták.

A német trónörökös és neje a császár megbízásából Rómába érkeztek, hogy az olasz királynak Olaszország egységének 50. évfordulója alkalmából üdvözlélet hozzanak. A pályaudvaron és a Kvirinálban a zokásos és hivatalos üdvözlések voltak, de a római nép nem törődik a trónörökösrel, mert tisztában van azzal, hogy az egész látogatás nem egyéb, mint megerősítése azon érdekközösségnek, mely a királyokat a népek ellen összetartásra kényszeríti.

A NAGY KASZA.

Kínában éhhalál fenyeget három-millió embert.

Tsing Kain Pu környékén, ahol négy év előtt a pestis gyilkolta le az embereket, most az éhínség fenyegeti halállal az emberek millióit.

Egy ma beérkezett kábelsürgöny szerint három millió ember van az éhhalállal szembesítve. Az ottani amerikai konzul jelentése szerint az utóbbi időben közel száz ezer ember falevelekkel táplálkozott.

Az egész vidéket előtötte az ár-íz és az éhínség jobbra erre vezető vissz.

FEGYENCZEK.

Halálukat lelik bányában.

Alabama államban a bányákban dolgoztatják a rabokat. Kétszáz fegyenez ma, amint Birminghamból sürgönyzik, egy bányakatasztrófa alkalmából elpusztult.

A Banner bányában dolgoztak. Ma reggel felrobbant a bánya s mind a kétszáz fegyenez ott maradt holtan.

AZ OLAJSZAG.

Mit lehet vajjon az olajszagról írni?

Szakezikkel. Kereskedelmük ezikket. És ez az egész? Nem. Lehet az olajszagról írni kapcsolatban a lopással.

Ma délelőtt a 34. utca és a Broadway sarkán levő áruházba

A TUDOMÁNYÉRT.

Washingtonban állították fel az első szövetségi egyetemet.

Washington, ápr. 8. Borah szenátor indítványt nyújtott be, mely azt célozza, hogy az Egyesült Államok kormánya Washingtonban állítson fel egy szövetségi egyetemet. A felállítandó első szövetségi egyetem céljaira tíz éven át évi egy millió dollár irányoztassék elő, a fenntartás céljaira pedig a z első évben 200,000 dollár és minden évben 100,000 dollárral több, míg ez az összeg az egy millió el nem éri.

ÉRTETTE MÓDJÁT

Vitozzi nem áldozat, hanem gazember.

Lapunk tegnapi számában kábelsürgöny alapján írtuk, hogy a vitébi Camorra-elleni pörben Vitozzi plébános áldozata volt a bíróságnak. Most újabb jelentések érkeznek, melyek a papot más szíben tüntetik föl. Vitozzi a Camorra három tagját megmentendő más két embert jelentett fel gyilkosság miatt. És ezen aljas eseményt hivatkozással papj funkciójára tette meg. Vitozzi a bíróságon nem kintozt, hanem ki hallgatása előtt két napig nem evett, hogy ilyen módon részvételelten maga és társai iránt. Aba temaggyóval szemben valóságos színházi komédiát vitt véghez: először elátkozta őt "egészen a hetedik fájig," azután hirtelen eszébe jutott, hogy ő papa és "megölelni" szerette volna őt. A komédiával Vitozzi kimerülten öszszezett. Szünet közben hat to jást evett meg.

Nápolyban a kereskedővilág rettegésben él, mert attól tart, hogy a vitébi esküdték félelmükkel fel fogják menteni a vádlottakat. Sokan jelentkeztek a bíróságnál hogy a vádlottakat zsarolásait elmondják, azt vélik, hogy ez elmondják mégis csak eltélik a Camorra tagjait. Nápolyból nagyon sok gazdag ember családostul elköltözött, mert félnek az esetleg kiszabaduló Camorra-tagok üldözésétől.

SZABAD LICZEUM.

Biztosítsuk ennek jövőjét.

Ha úgy a magunk dolgáról esik a szó, sokszor halljuk azt a panaszt, hogy az amerikai magyarok semmi iránt nem érdeklődnek. Azt mondjuk, hogy társadalmi intézményeink azért nem vernek gyökeret, mert közönyösek vagyunk minden iránt, ami arra hivatott, hogy mindannyiunk érdekeit előmozdítsa.

Mikor valamelyes olyan mozgalomásunk, amelyik csupán egyes emberek érdekeit volt hivatott támogatni, nem sikerül, bizonyos, hogy legkönyebb az egész magyarságot megvédeni a siker elmaradásáért.

Körülbelül egy éve annak, hogy Hoffmann Géza, jelenleg charlestoni alkonzul, akkor konzulátusi attasé, a szabad liceum eszméjét felvetette. Valljuk be őszintén, hogy az indítványozót lemosolyogták. Senki nem hitte azt, hogy a munkában elfáradt magyaroknak még arra is akad idejük, hogy este ünneplőbe vágják magukat, elmenjenek unalmas (?) felolvasásokat hallgatni.

A lemosolygott attasé azonban kitartott az eszme mellett. Ő hitte, hogy a mi népünk lelke fogékony a tanulásra. Igaza volt. S mert hívó volt Hoffmann Géza, akadtak követői is. A követők között még egy olyan magyar ember is akadt, aki felajánlotta, hogy a szabad liceum kiadásait a sajátjából fedezze.

A "Magyar Segélyegylet" csak erkölcsi segítséget ígért. Nade ez is elég. Elég, mert az eredmény azt mutatta, hogy az "Amerikai Magyar Szabad Liceum" volt még eddig az egyedüli vállalkozásunk, amelyik várakozáson felül sikerült.

A nyilvános könyvtárak terméi csupán az első estélyeken voltak kevésbé tömtek. Amint hire ment, hogy hiszen a szabad liceum estélyein tanulhatunk, okulhatunk, hogy ott csak jól és nemeselet hallgat, aki jelen van, a közönyösek híresztelt magyarok zsufolásig megtöltötték a tágas termeket.

Az olyan magyar, aki nem csupán magáért él, úgy örült, mikor látta, hogy a nyilvános könyvtárak tisztviselői csodálkozva nézik, hogy még olyan "hunki" is van, aki tanul. Jól esett hallanunk az amerikaiak dicséretét, hogy a magyar estélyek a leglátogatottabbak. Biztos dolog, hogy ezek az estélyek az amerikai előtt a mi erkölcsi értékeinket nagyban emelték.

Ez azonban csak egy előnye a megpendített eszmének, eltekintve az estélyeken tartott felolvasások, szabad előadások oktató voltától. Más csoda is történt.

Nemesak több new yorki egylet, de a vidéken is több magyar egylet felkarolta az eszmét, s a nagyobb magyar kolóniákban bevezették a felolvasó-estélyek tartását. S mindenütt volt eredmény. Mindent megmutatta a magyarság, hogy akar, hogy szeret tanulni, ha arra az alkalmat megadják.

S hogy felkaroltuk az eszmét, azt is észrevettük hogy az amerikai magyarok között számtalan az olyan, aki nem bekötött szemmel jár az országban, de életvitésének eredményét nagyon is jól föl-lyalozta az agyában, mindamellett, hogy a napi kenyérért nem tollforogtatással, de egyéb, sokszor nagyon is fáradságos munkával szerzi meg. S ezek a magyarok nem kímélték időt fáradságot, hogy tapasztalataikat elmondják magyar testvéreiknek, azokat is tanulásra serkentvén. Egyben a magyar névnek is szerettek valamelyes becsületet. Mindenesetre nyugodt lelkiismerettel mondhatjuk, hogy a liceum, vagy bármely egylet felolvasó-estélye megérett annyit, mint akármely eddig rendezett politikai gyűlés. Ezen estélyeken egy akaratunk voltunk mindannyian. Hallgatta tanulunk.

A teli esteknek azonban vége. Mindössze még két estélye lesz a szabad liceumnak. Ahogy halljuk, a jövő évadban újra megkezdődik működési a szabad liceum. Erről azonban nem biztosít bennünket semmi. Hahát oly sok és értékes eredményt szült a Hoffmann Géza eszméje, tán jó lenne már most gondolkoznunk arról, hogy a szabad liceumnak jövőjét biztosítsuk.

Mindenesetre nagy hála kötelez bennünket Kouta Sándor, aki fizetett, s dr. Kovács Richárd, aki fáradságtalanul dolgozott az estélyek rendezésében s a magyar sajtó, mely hirdetett. Nem kívánatunk azonban, hogy ez intézmény minden kiadását, a körülötte felmerülő mindenesetre nem kevés munkát, egy ember végezze.

Ha ezentul is akadnak áldozatkész és másokért is dolgozó magyarok, azt csak köszönettel vesszük tudomásul. Kötelességévé ezt azonban senkinek sem tehetjük. S éppen azért tán most az ideje annak, hogy eme szép ezélokot szolgáló s jól bevált intézményünknek a jövőjét biztosítsuk.

Ugy tudjuk, hogy a "Magyar Segélyegylet" alapszabályaiival nem ütköznék össze az, hogy a liceum céljaira egy bizonyos összeget megszavazzon, s azt rendelkezésére boesássa egy az egylet tagjaiból kinevezett bizottságnak.

A "Magyar Segélyegylet" nek van már segélybizottsága, jogvédő-bizottsága. Mindkettő révén szép eredményeket tud felmutatni. A segély-bizottság a nyomort enyhíti és takarja, míg a jogvédő-bizottság a pénztelen s jogában sértett magyart védelmezi. A lelke is nagyon elhagyott itt a magyarnak. Keressük fel hát a lelket s a magyarnak, s esiszoljuk, finomítsuk. Nem kerül az sokba. Csak egy kis jóakaratt, egy kis lelkesedés szükséges, no meg egy pár magyar, aki tanul és dolgozik. Az eredmény megéri a fáradságot. PERENYI BELA.

BANKÁROK.

Bankcégeket helyekhez honfordulhatnak pénzbetétek.

ÁLLAM.

KOHNE, 15 William Ave. New York.

BANKHÁZA.

Bankház, 1047...

ÁLLAM.

Bank, Elő Nemzeti...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

ÁLLAM.

Second St. Passaic...

A BEVÁNDORLÓ

A BEVANDORLO

A LEGFÜGGTELENEBB, LEG-JOBBSZERKESZTETT AMERIKAI MAGYAR

NAPILAP

MEGJELEN MINDEN DÉL-UTÁN HÁROM ÓRAKOR A LEGFRISSEBB HIREKSEL ÉS A LEGVÁLTOZATOSABB TARTALOMMAL. KAPHATÓ NEW YORKBAN EGY CENTERT MINDEN ÚJSÁGELÁRUSÍTÓNÁL.

A NAGY SZAM

MELYNEK ÁRÁ HÁROM CENT, TIZENKÉT OLDALRA TERJED ÉS MELLEKLETE A MAGYAR

SZÉPIRODALOM

GYÖNGYBIT TARTALMAZZA. HANGULATOS :: KÖLTEMÉNYEK, SZEBENÉL-SZEBB ELBESZÉLÉSEK ÉS SZÓRAKOZTATÓ CZIKKEL SÜRÜ EGYMÁSUTANBAN VÁLTJAK FEL EGYMÁST.

NEW YORKBAN

EZ A NAGY SZAM SZOMBAT DELUTAN KAPHATÓ MINDEN ÚJSÁGELÁRUSÍTÓNÁL.

A BEVANDORLO

NEMCSAK A LEGJOBB, DE A LEGOLCSÓBB MAGYAR NAPILAP A VILÁGON. VIDÉKRE EGÉSZ ÉVRE, POSTAN HÁZHOZ SZÁLLITVA EGÉSZ ÉVRE CSAK

3 DOLLÁR

ELŐFIZETÉSI DIJAK POSTALTYALVONAN VAGY AJÁNLOTT LEVÉLLENBEN IGY KÜLDENDŐK:

A BEVANDORLO

322 E. 72nd STREET NEW YORK, N. Y.

MINDEN ELŐFIZETŐ, AKI EGY ÉVRE BEKÜLDI AZ ELŐFIZETÉSI DIJAT, MEGKAPJA

...INGYEN...

"A BEVANDORLO" NAK 1911-RE SZÓLÓ NAGY KÉPES

NAPTÁRÁT

MELY KÉTSÉGTENŰL A LEGTARTALMASABB ÉS LEGÉRTÉKESEBB NAPTÁR.

gróf nem beszél? Minek tudják azt meg, hogy az otthon hatalmasnak feltüntetett "Amerikai Magyar Szövetség" nem egyéb, mint egy magyar lap érdekében szerepeltetett érdekszövetség, avagy egy rémségesen hü ember vesző-paripája? Minek tudják azt meg odahaza, hogy itt csak személyi kultuszt üznek az emberek?

S ha ezt nem akarja megmondani Apponyi gróf, úgy tán azzal se dicsékedhet, hogy mi szállítjuk az újabb időben a legübb futó és öngyilkos bankárt. Két érdekelt ez odahaza? Senkét.

Jobb ez így, ha otthon mentül kevesebb szó esik róla. Ugy gondolkozik otthon mindenki, hogy mentül kevesebbet törődnek velünk, annál több pénz külfölk hazra.

Vidéki laptársunknak még az is fáj, hogy Apponyi gróf megdicséerte a közös külügyi képviselőt, nemcsak a fejében, de minden porczikájában. Hátha a külügyi képviselőről sem szól Apponyi gróf, akkor hogy emlékezzék meg az amerikai magyarságról? Hiszen odahaza nem is ismernek más amerikai magyart, mint a külügyi képviselőt tagjait. Vagy nem-e a külügyi képviselőnek köszönhető, hogy az amerikai magyarság nem polgárosodik?

Ne nehezeltünk mi Apponyi grófra, de inkább kérjük meg, hogy ezután se beszéljen róla. Ne ajánlgassuk mi fel magunkat azoknak, akik csak a pénzünket akarják.

Azt se hisszük, hogy az amerikai magyarság azért ümepelték volna Apponyi gróf, hogy eserde egyba-főbe dicsérjen bennünket odahaza.

Semhogy ilyesmivel áltassuk magunkat, inkább azzal törődünk, hogy mi kellene tennünk, hogy egymást megértsük? Ne feledjük soha, hogy akik ide látogatóba jönnek, azok haza is mennek, mi meg itt maradunk. Amíg a mások bajával törődünk, de egymást megmarjuk, nem lesz nekünk tekintélyünk se itt, se odahaza.

Egy emberről, egy embernek a hatalmasra felfújt intézményéről nem akart beszélni a gróf. Az amerikai magyarságról, mint egy séges egészről nem beszélhetett. Hát hallgatott Apponyi gróf. Jól tette.

Annait kivehetünk Apponyi gróf beszédéből, hogy otthon nem sokat törődnek velünk. Hogy ez igaz, azt eddig is tudhattuk volna, mert hiszen hányszor lett már az a lapokban felpanaszolva, hogyha odahaza a mi bőrünkön van szó, ugy mindenkit megkérdőznek, csak bennünket nem. S ezt az igazságot Apponyi már akkor is tudta, mikor közénk jött. Látra pedig széttagoltgassunkat, ugyan minek árult volna el bennünket még jobban?

A munka-alkalmat már meg is teremti a mostani magyar kormány. Éppen most kötötték meg az új szerződést egy szövetséggel, amelyikben vagy félteucat hajós-társaság van. Az már igaz, hogy legjobban úgy lehet a magyarok számára a munka-alkalmakat megteremteni, ha mentül több hajót szerződhetnek arra a célra, hogy a még otthon maradt magyarokat kiszállítsák ide munkára.

Apponyinak az ékeszlása se változtat az otthoni helyzetben. Azon csak mi segíthetünk. Ha mentül többen leszünk s annál jobban összetartunk, úgy az itt szerzett tekintélyünk megjárja a tengeret Apponyi nélkül is. Amíg ez elvárjuk, valóban jobb, ha Apponyi gróf hallgat.

Kurucz.

Táncz.

Corrigan a karmester, Gaynor a tánczos.

Az alezimből a szives és szivelen olvasó máris láthatja, hogy nem tánczról van szó, melyet vagy a sima parketten elsőrangú zene mellett lejtenek vagy olyan táncz-

ról, melyet a pajtában ugrálnak két úgrószakadé ezigány maestri-izestző zenéje mellett. De nem is politikai tánczról van itt szó, hanem New York községéről, melynél Corrigan rendőrbíró azt hiszi, hogy ő a karmester és Gaynor, a polgármester. Corrigan szerint ezolnia, amint ő dirigál.

Hát egyelőre még nincs így. Ennek örvendek. Örvendek és pedig azon oknál fogva, mert — Gaynor nem a rendőrbíró és Corrigan nem a polgármester. Corrigan szerint Gaynor nem felel meg a polgármesteri hivatalnak, ergo elesapni való. En pedig azt állítom, hogy ha valaki elesapni való, hát akkor elsősorban Corrigan bírósza!

Hogy mire állapítom ezen meggyőződésemet? Egyszerűen Corrigan bírósza-teleire, melyeket éppen a legutóbbi hetekben kimondott. Csak egy példát, egy bizonyítékot akarok felhozni. Egy embert koldulás miatt hoztak eléje és ő mint bírósza, hogy a koldulásnak a városban véget vessen, a kolduló férfit egy fél évi dologháza ítélté. És mi lesz ezután? A fél év letelével a koldus kijön, pénze még akkor sem lesz, hogy az ötödik avenuen palotát vegyen magának; nyilag fog éhesni és a most már fél évi dologházzal súlyosított ember még nehezebben fog munkát kapni, ergo az életfenntartás ösztönénél fogva újra koldulni fog akarni. Ettől a szándékától visszatartja őt Corrigan ítélete — mit fog tehát tenni? Rabolni fog, gyilkolni fog, mert a rablás, gyilkolás után a tettes elmenekül, a koldus azonban egy helyen marad, hogy még néhány centet összekolduljon. Így teremti az ilyen Corrigan-féle bírák és társadalom-mentők a gyilkosokat és rablókat, hogy azután ők keljenek ki ellenük.

Madách azt írja Az ember tragédiájában: Mi könnyű törvényt írni pamlagon. — Könyvü ítélni a felületesnek. És mily nehéz, ki a szívet kutatja, Méltányolván minden redőzetét. Kérdezzük Corrigan bírótól, vajjon mikor, melyik pórnel kére, kutatta ő a tet, rugót? Kutatta-e, vizsgálta-e egyszer is, mi és kik voltak a tett indokai? Ha ezeket vizsgálta volna, akkor nem hozhatott volna olyan szegénytelen ítéletet, mint a milyent fent említettem. És ha kutatna, akkor nem látná folytatva a következő ményt, de sohasem az okot.

Kikel az utcai leányok ellen is, mert tucztajával sétálnak a Broadwayn. Egy kis malicziával és talán több joggal azt lehetne kérdezni, vajjon Corrigan bíró oly jó ismeri az éj lovagnóit, hogy tudja, melyik az? Corrigan is azon szenteskedők közé tartozik, akik a szőszéken kikelnek az alkohol ellen, a szónoklás közben pedig alig várják a pillanatot, hogy újra otthon legyenek, a jó, öreg whiskeys horló közelében. Ha Corrigan rendőrbíró csak egyszer is kutatna volna azon leányok multját, akkor száz eset közül kilenczvenszer találtá volna, hogy azon leányok ott kezdtek pályájukat, hogy az uri osztályhoz tartozó, szenteskedő arcezzal járó uriembernek esabították el a leányokat, hogy a kilenczven közül nyolczvan leány az uri osztályhoz tartozik, amelyik nem akar dolgozni és inkább... a szegény munkásné robotol a tüdővészig, a kórházig, de nem áll ki a placzra. Keresni kellett volna az indokot még a legelvetemültebb rablógylkosnál is. Gyermekkoromból tudok egy tót közmondást, hogy a gombostűvel kezdődik a lopás és az akasztófa a vége a lopásnak. Corrigan bíró még annyi fáradságot sem vesz magának, hogy kutatná, az a szegény ember miért lopta azt a közmondásos gombostűt? Lehet-e ilyen ember bíró? Nem. És aki bíró nem lehet, sem lehet vádoló sem.

Corrigan szerint a világnak csupa kaszárnyából és fegyházból kellene léteznie. Az előbbiben minden a drill szerint menne, az utóbbiba bezárnák azokat, akik nem jól pariroztak.

Az iskolában arra tanítják gyermekeket, hogy Káin megölte

Abelt — magánvagyon birtoklásért. És ezen magánvagyon utáni hajszá azóta végighúzódik egész napjainkig, amidőn éppen ezen a héten ítélték el Brooklynban egy asszonyt, egy anyát, aki lakását felgyújtotta, száz és száz ember életét veszélyeztette, mindezt azért, hogy 5 1000 dollárhoz jusson, amilyen összeg erejéig biztosítva volt. Hát itt van a hiba. A vagyon utáni hajszá. De Corrigan erre is megvan a maga codexe.

A magánvagyon ellen vétkezni csak a szegényeknek nem szabad. A gazdagoknak igen. Még eddig nem hallottunk arról, hogy akár Corrigan, akár egy másik bíró, akár Rockefeller, Morgant vagy Vanderbilte, akár valamelyik Rothschildet vagy Hirschet megbüntette volna azért, mert ők mások megkárosításával vagyon szerezték. Csak nem fogja valaki is azt állítani, hogy a milliommok saját kezük munkájával szerezték vagyonukat... Eszükkel — ki számították, miként fognak ezeket a koldusbotra juttatni, a halálba kergetni, de hát ugyanezt teszi az utónálló is, azzal a különbséggel, hogy az előbbinek eljárása a Wall streeten előzőleg van kormánnyal jóváhagyva, míg az utóbbinak a kormány utólag fejezi ki elismerését — Sing Singben.

Corrigan bírónak vizsgáló, fűrésző fejfel kellett volna kutatnia az okok után éppen úgy, mikor a koldust hat hónapra ítélté, éppen úgy, mikor a prostituált nőt, a hamis játékosok, a rablók, a gyilkosok fölött megmondta véleményét. A hamiskártyás és a házárdjátékos más semmit nem akar, mint "hamar" meggazdagodni; ezt akarja a rabló is, ezt akarja a gyilkos is, aki az ellentálló áldozatot leteríti — és a "hamar" meggazdagodást ritkák keresztül a Rockefellerek is, azzal a különbséggel, hogy ez esetben a kiszemelt áldozat nem gyilkoltatott meg, hanem öngyilkos lett, a mások öngyilkosságért pedig még a Rockefellerek sem felelősek a törvény előtt.

Igy fest a kép a valóságban. Itt nem lehet arról szó, hogy Gaynor polgármester felelős-e a New Yorkban történtekért vagy sem? Gaynorról csak néhány demagóg stréber kivételével mindenki elismeri, hogy sokat tesz és tett a város érdekében, de hogy ő is csak ember, aki mindent nem tudhat tenni, azt be kell látnia mindenkinek. Hogy mi mindent várnak ettől az egy embertől, erre a legjobb bizonyíték az a rípadat, melyet egy beszédjében nemrég mondott: Én tölem azt várják, hogy tizen-négy hónap alatt többet tegeyek, mint amennyit a világ Krisztus születése óta az emberiségért tett.

Nem Gaynor, a polgármester, a felelős, hanem az egész rendszer. Itt hiába farizeuskodnak a Corriganok, szekundálnak a Hearstok, amíg emberek lesznek, akiknek magánvagyonuk lesz, amíg lesznek olyanok, akiket kizsákmányolnak akár munkájuk révén, akár ugynevezett spekuláció, tényleges család révén, mindaddig nem lehet egyebet az egész társadalom büneieit felelősségre vonni. Mert ha így teszünk, akkor újra vegyük elő Madách könyvét és idézzük belőle:

Ki mondja itt meg, melyik büne sebb, Avagy csupán a társaság talán? Hol ez rohad — buján tenyész a büni.

Lakatos L. László.

Előfizetőknek.

Minden szombati számban nyilvánosan nyugtázzuk a beérkezett előfizetéseket. Aki akár úgynöknek fizetett, akár postán küldte be hozzánk a pénzt és nevét nem találja kimutatva, sziveskedjék bennünket haladéktalanul értesíteni.

Egész évre fizetett New Yorkban Bartók László, Bing Béla; Norfolkban Dobos Gábor; Philadelphian Glück és Diósy, Sten-

NE KÉRDEZZEN

SENKIT, HA BELSŐ BAJOK KINOZZAK! HA ÉT VAGYTALAN, NEM TUD EMÉSZTENI, GYENGE, IDEGES, FEJFAJOS, SZEDUL, SZÉKREKEDÉSEN SZENVED, NEHÉZ A LELEGZETE, VAGY KIÜTESÉS. A LEGBIZTOSABB GYÓGYSZER A

világhírű vértisztító SZT. ISTVÁN LABDACOK \$1.00 doboz

HONAPOKIG MEGÓVJA MINDEZEN BAJOKTÓL. Ezer meg ezer KÖSZÖNŐ SOBOR! Kapható egyedül:

ROTH SAMUEL

"MEGVALTO" GYÓGYSZERTÁRÁBAN, 125 AVE. A. COR. 8th ST., NEW YORK.

MONOPOL-KÁVÉHAZ

ROTH PÉTER, Mgr.

145 MÁSODIK AVE.

NEW YORK

A KIENCZEDIK UTCZA SARKÁN.

LEGOLCSÓBB :: :: LEGBIZTOSABB

HAJÓJEGYVÁSÁRLÁSRA, PÉNZKÜLDÉSRE

SCHWABACH és FIA

MAGYAR BANKHAZA

NEW YORK

1347 FIRST AVENUE, A 72-İK UTCZA KÖZELÉBEN.

JOHN NEMETH

457 WASHINGTON STREET, NEW YORK.

Sürgönyileg küldi két nap alatt. A különbség néhány cent; a küldő előnye óriási!

Irjon nyomatványokért.

NÉMETH JÁNOS,

V. cs. és kir. konz. ügy. 457 Washington Street, New York, N. Y.

ezel Richard; Rankinban Tóth Lútián Weisz Jenő; Poca-hontasban Szabó János, Szatmári András, Tyetyik György, Károlyi Károly; Pagetonban Pinter Ferenc, Révész Tamás; Garyban Zoltán János, Krisko Ádám, Dan-di István, Varga Mihály; Thorpen Szidloécky Antal, Németh György, Lostaricz Lútkás, Tóth Iván Pál, Tamandi János, Müller Pál; Rogersen Csohály Balázs; Braddockon főt. Karinezy; Passaicban Petri K.; Garfielden Czéh Ilona; Trentonban Szeker József; Pittsburgban Eibel F., Strassburger E., Gloss János; Perth Amboyban Stumpf Mihály; Avenen Sajbár Károly; Myersen Simon Lajos; Newarkon Drupa L.; Brooklynban Czako János; Maurenen Monek Károly; Coal Woodon Hegyi János; Lic Fordon Lempner János, Koszta András; Wheelingen Bodnár Frigyes, Bertalan István; Benwoodon Szabbis Mihály; Martinsferry Papp József, Tóth András, Skoda János, Tóth János, Szabó Imre, Samu János, Miklós F., Wezeliczky Pál; Clevelandon Kundtz Tivadar; Youngtownban Vaskó F., Beri Mihály, Karabajos János, Crow Béla, Király Sándor, Durota Mihály, Borbély Gyula, Kiss Károly, Magyar György, Pinter József, főt. Medveczky E., Rác Gyula, Szabó János; East Youngtownban Varga Mátyás, Berkényi Bertalan, Bunda Antal, Fábán István, Mátyás József; Steubenvillen Friedl Lambert, Nagy László, Ferenczy Pál; Nilesen Kukó István, Jokay L., Lukács Jánosné; Phoenixvillen Balla Piroška; New Brunswicken Gerenesér L., Young Ferencz, Kovács Vendel.

Félfévre fizetett Philadelphian Kiss Sándor, Dóczy Sándor, Ujlaki Miklós, Tóth Lajos, Seregély Lajos, Ongyérth József, Kruczits Pál, Pomikarszky Vilmos; Eekmanban Szabó Imre, Madi István, Szarka Imre; Pocahtasban Kiss József, tisz. Erdélyi; Pagetonban Csambok István, Beezko Lajos; Garyban Leszko István, Takács József, Valenák István, Lútián Lajos, Kissentz János, Balázs József; Thorpeban Ádám József, András János, Tóth Iván Ignác, Borbély Lajos; Rogersen Czapez Imre, Andi János, Szupkay János; McKeesporton Lázár B. József, Aranyossy Sándor; Duquesneben Herczeg II.; Passaicban Lefko M., Homola Pál, Haszonics L., Karl E. B.; Garfielden Vadász J., Simon E.; Trentonban Dobos Sándor, Muzsanko József, Vanicsko, József, Wilhelm András; Paulsboroban Edl András; Phoenixvillen Uzony István, Balla Piroška, Szél Imre; Sewellen Molnár Pál; Stoveban Soltész Ádám; South Bethlehemben Krányec Sándor, Lohm András; Duquesneben Reinitz Jenő; Bloomfielden tisz. Laky Zsigmond; Lic Fordon Csontos Pál, Dobos András, Reba József, Dobos József; Benwoodon Horváth Sándor, Somogyi Kálmán; Martinsferryen Bartók Mihály, Krajnyák János, Nemes József; Crescenten Bodolla János, Varga Miklós, Fűrjes Mihály, Benedeck József; Youngtownban Rác J., Schwarcz M., tisz. Angyal A., Hámory bank, Gerenczy Géza, Papp Sándor; East Youngtownban Vargas Soma, Bényei Tómi, Gondol Károly, Franz Mihály, Peti István, Polyák Pál; Steubenvillen Dvorszki János, Péter Mihály; Tiltonvillen Szige-ti Vince, Orbán István; Pittsburgban Klein-kávéház; Nilesen Kléza Ferencz; New Brunswicken Stern Sándor, Puskás Sándor, Puskás Péter, Kore Kálmán, Pokorny J., tisz. Németh Károly; Philipsburgban Unger András, Nagy József.

Negyedévre fizetett Youngstownban Papp Sándor.

CLEVELANDI OLVASÓINK FIGYELMÉBE. — Értessitjük a clevelandi és környékbeli magyarságot, hogy Róza L. Vilmos úrtól megvontuk a Bevándorló képviselőt. Felhívjuk tehát a közönséget, hogy Róza urnak sem előfizetési, sem hirdetési díjakat ne fizessen, mert mi az ilyen fizetéseket elismerni nem fogjuk.

HAZAI DOLGOK

A két Rigó.

Budapest. Rigó Janesi hazánk... Budapest. Rigó Janesi hazánk... Rigó Janesi hazánk... Rigó Janesi hazánk...

Külföldi ember öngyilkossága a rendőrségen.

Budapest. Minap reggel a Thököly-ut és Francia-ut sarkán lévő... Budapest. Minap reggel a Thököly-ut és Francia-ut sarkán lévő...

Al-tanfelügyelők az iskolában.

Arad. Kellner Károly aradmegyei segédtanfelügyelő... Arad. Kellner Károly aradmegyei segédtanfelügyelő...

Eröss püspök állapota.

Debreczen. A tisztánlátó református egyházkerület püspökének... Debreczen. A tisztánlátó református egyházkerület püspökének...

Az idegen és a debreczeni bérkocsis.

Debreczen. Az itteni taligások országos híresek... Debreczen. Az itteni taligások országos híresek...

—Hová hajtsak? — kérdi a bérkocsis. — Tudja, barátom, én a város nevezetességeit akarom megtekinteni...

—Mán is irtem. — Maga csak hajtson és csak mutassa meg a nevezetesebb középületeket.

Megindul a bérkocsis a város felé. Már a Piac-utca derekán halad, mikor a kocsi jobbra balra bökdösi kezd az utcáit.

—Ez itt a káptemplom, az a városbába szerelt épület nagytartású épülete. — mondja, de hátra fordul.

Hát bizony a városbába jó régi, ócska épület. Nem sok nézni való akad rajta. A kocsi tovább gördül a kopott, kigördösödött kövezeten.

—Ez a Bika ni, — folytatja a kocsi. — Ez egy a másik háromemeletes. Bank huzattá ezt is. Tovább dőcög a bérkocsis.

—Ez a nagytemplom. — Itt álljon meg.

Megáll a kocsi. Az idegen nézi az egyszerű külsejű templomot. Eszébe jutnak a nagy idők, nagy emberek, Kossuth Lajos, a függetlenség nyilatkozata. A bérkocsis szava rezzenéstelenül fel:

—Gyerünk már, tekintetes ur.

Tovább hajt a kocsi, de nem sokára megáll.

—Ez a kollégium.

Az ősi főiskola. Az idegen kiszáll, végigsétál az emlékkerten, megnézi a Boeckay-szobrot, a kollégium homlokzatát, elolvassa felírást rajta. A gályarabok eldugott, törpe emlékszópat észre sem veszi. Még csak a Csokonai Vitéz Mihály szobra tűnik szembe. Azt is megnézi.

—No, gyerünk tovább, mindent látni akarok. — mondja az idegen.

—Más látni való nincs. — jellemti ki a bérkocsis. — Fizessen ki az ur. Három korona lesz a fuvarból, meg amit a magyarazatár ad...

1849 április 14.

Irta: Seres László.

Néhány nap múlva lesz hatvan-két esztendeje annak, hogy a debreczeni országgyűlés Kossuth Lajos indítványára trónjától megfosztotta a Habsburg-házat. Ez éppen negyedszer történik, mióta a Habsburgok a magyar trónon ülnek. Boeckay 1605 áprilisban, Rákóczi az önnöi országgyűlésen tette azt, amit Kossuth tett 1849 április 14-én Debreczenben. Az április 14-iki nyilatkozat tehát nem történelmi unikum és hatására nézve se sokkal jelentékenyebb, de nem is jelentéktelenebb, mint voltak elődei. Ha hatvan esztendő távolána nyugalmával és a régim nem ismeri új nemzedék hagyományok befolyásától meztelenségével vizsgáljuk a szabadságharc döntő és legsajnálatosabb fordulatának kiküldött elhatározását, mint amint a tralizió, az iskola és a kérdés körül támadt vita festett rólunk.

Általában úgy él ez a debreczeni határozat a közudatban, mint végzetes, szerencsétlen, tragikus, elhibázott, szörnyű lépés, mely leggyetlenebbé tette a megkorlátozott magának a komáromi kapitulációban. A parlament emberei külföldre menekültek és csak keveset ért utól az akasztófa és a pórtón. A megkorlátozott tehát és akár megkorlátozott is a debreczeni nyilatkozat, akár nem, mindenképpen véres lett volna. A honvédség akkor sorra aratta diadalait, Windischgrätz már lemondani volt kénytelen és Görgey már kergette Ausztria felé a levert ellenséget. (Sajnos, felhagyott vele és Bécs helyett Buda felé fordult!) A megkorlátozott teljes volt és ezért a

lázását, tele szájjal hirdették, hogy milyen végzetes hibát követett el Kossuth és micsoda mentelen indokolt ányították elhatározásában. Csak maga Kossuth maradt hű ahhoz, amit tett és monlott: "Látni boesáthat rám szenvedést. Boesáthatja rám a vérpadot. Boesáthatja rám a bürökpoharat. De egyet nem boesáthat rám sohasem. Azt nem, hogy én valaha az ausztriai háznak alattvalója legyek." És ha a következtetés nem is mindig érny, mikor a köz javát kell szolgálni, mégis a történelem színterén lelépett férfiú negyvenöt östendűn át, keményen megtartott fogadalmat esodálatra méltó vorása jellemének. Ő mindvégig megmaradt a detronizáció elve mellett, nem hártotta el magáról a felelősséget és Rákóczival ellentétben, aki Beresnyit akarta a szerzőség előterébe állítani, nyíltan vállalta az eszme apaságát és a vele járó felelősséget. Társai a felelőségben elpárologtak mellette: Madarász László a gróf Zichy Ödöntől lopott értékes gyémántgombokkal a zsebében Amerikába szökött (a nép egykori Robespierreje, aki, ime, megjelölte a magyarnak a jövő boldogulásá házját!). Irányi Dániel, aki megboesátott és erkölcsöt nemestett, Klapka, aki nyugdíjban egyezett ki és hallgatott. És a többiek mind, akik belátták tévedésüket és boesánatot kérve és kapva, nyársalpári nyugalomban fejezték be a forradalomban felemelkedett pályájukat.

Tulozza a hibát, aki vadolja és nagyítja az érdemet, aki diesóti Kossuthot az április 14-iki függetlenségi nyilatkozat miatt. Ez a nyilatkozat nem volt olyan jelentékeny eseménye a szabadságharcnak, hogy jobbról és balról oly nagy heveséggel kellene vitatkoznia felette. A detronizáció kimondása nem vitte előbbre a nemzet ügyét, nem hatott a népre akkora lelkesítő erővel, amely új esodákat tudott volna kiváltani belőle és nem idézett elő sehol olyan lényeges eredményeket, amely miatt diesóitni kellene. De egyáltalán nem volt olyan fordulat sem, mely végzetes irányt adott a harcoknak, nem idézett a nemzet fejére új veszedelmeket sem és nem fokozta az ellentétet nemzet és dinasztia között nagyobbba, mint amint már volt április 14-én. Az orosz diverzió akkor már meghiusult Erdélyben és a diplomáciai tárgyalások már kedvező befejezést nyertek arra nézve, hogy nagy orosz sereg jöjjön a Habsburgok segítségére. De a diplomácia nélkül is jött volna, mert Guekov tábornok nemegyszer megjelent emlékiratából már tudjuk, hogy az Erdélyben szerencsétlenül járt orosz csapatok kudaratainak ellensúlyozására el volt határozva a száz udvarában a magyar "felkelés" katonai leverése és a lengyelekre való tekintettel is el volt már döntve, hogy lengyel fegyverek segítségével ne szabad diadalmasodnia — közvetlenül a lengyelek szomszédságában — a magyar szabadságharc. Az orosz intervenciót nem érhette a detronizáció, legfeljebb siettetett talán, de ez sem bizonyos. Más, egyéb végzetes hatása pedig nem ismeretes az április 14-iki határozatnak. A boszu főleg a katonák, a tábornokok ellen fordult, azok pedig inkább ellene, mint mellette voltak a detronizációban. Klapka, aki leginkább helyeselte, kegyelmet eszközölt li magának a komáromi kapitulációban. A parlament emberei külföldre menekültek és csak keveset ért utól az akasztófa és a pórtón. A megkorlátozott tehát és akár megkorlátozott is a debreczeni nyilatkozat, akár nem, mindenképpen véres lett volna. A honvédség akkor sorra aratta diadalait, Windischgrätz már lemondani volt kénytelen és Görgey már kergette Ausztria felé a levert ellenséget. (Sajnos, felhagyott vele és Bécs helyett Buda felé fordult!) A megkorlátozott teljes volt és ezért a

NE DOBJA KI PÉNZÉT. Vásároljon ott, a hol biztosan jó szert kap pénzéért. Az amerikai magyarok — ugy a városokban mint a telepeken lakók — az utóbbi években majdnem minden gyógyszerzükségletüket nálunk szerzik be, mert meggyőződtek, hogy a mi gyógyszerink valóban olyan hatásúak mint a minőt hirdetésünknek nekik tulajdonitunk. Ha csak egyetlen egy rendelésnek lelkiismeretlentől szolgálnók ki, azáltal száz meg száz leendő rendelőt elriasztanánk, mert ugy-e, aki egyszer csalódott, senkinek se ajánlja gyógyszerárunkat. De nincsen egy se, aki elmondhatná igaz lelkiismerettel, hogy nem volt megeledeve a mi gyógyszerünkkel. Búcsún hivatkozunk erre a körülményre, a midőn az alábbiakban néhány hírneves különlegességünkre hívjuk fel a Bevándorló olvasóinak figyelmét. A mi gyógyszerink Partos C. Miklósnak, a kiváló kémikusnak személyes felügyelete és közreműködése mellett készülnek és kimerítő használati utasítással kerülnek a rendelő kezébe. Nyugodtan és bizalommal használhatja ennélfogva mindenki.

AZ ÖSZÜLÉS ELLEN-SZERE. A Partos Patika által készített ELISA VIZ... A LEGJOBB FAJDALOM-OSZILLAPITO. Ha fáj valamik akármilyen okból, de utérjék a kímélet, hanem kenjük be a fájó testrészt a Partos-féle PARTOPAINE... AZ IDEGESSEG GYÓGYITASA. Anok a szorongásoknak alkik az idegrendszert, idegizgatják magukat, keservesen megrendelik a Partos Patika által készített PARTOS ELLIPTIT... TITKOS BETEGSÉGEK. A legbiztosabb gyógyítási mód kezdés előtt, a gyulladási és vesebetegségeket ellen a NO. 1. TRIPLETS KÉSZÍTMÉNY... AZ IDEGESSEG GYÓGYITASA. Anok a szorongásoknak alkik az idegrendszert, idegizgatják magukat, keservesen megrendelik a Partos Patika által készített PARTOS ELLIPTIT...

MENTSVAR. A RENDELÉSNEK TESSÉK KIVAGNI A MELLÉKELT SZELVÉNYT, A KIVÁNT SZER NEVÉT RÁIRVA ÉS AZ ÁRAT MELLÉKELVE, CZIMUK PONTOS MEGJELÖLÉSÉVEL KÜLDJÉK BEAZALABBI CZIMUNKRE: PARTOS PATIKA. 160 SECOND AVE., NEW YORK. 10-ik utca szöglet.

United Realty and Mortgage Co. Feltétlenül biztos haszon! Elnök: W. O. ROBINSON. Minőket és ingatlanokat nevez meg az ingatlanok New York államban, amelyek törvényes szerint be van jegyezve a melynek felügyelete alatt áll. Ez ingatlanokhoz kibocsátott: SZAZDOLLAROS ARANY-KÖTVÉNYEKET, amelyek szelvényekkel vannak ellátva, amely szelvények minden hatóságban beválthatók a szelvény a befizetés után, a törvényes használatban is részven. FELTÉTELESEN BIZTOS: BEFEKTETÉS, mely többet jövedelmez, mint bármely más befektetés, mint például a bankok, mert az ingatlanokhoz tartozó értékek egyre növekednek. Minden kötvény ára csak dollár, az aki egykorra le nem fizetett, fizet a kötvényből tudunk, az összes beszédekből voltak azonban ellenfelei. Kázevny Gábor a katonai törvényesek előtt azzal vádolta Kossuthot, hogy "saját szennyes érdekében kezdte a bírtá venni a nemzet léteivel azokét, akikben diadványa ellenőzt ismer." (Az efafta nyilatkozatok egynéhány esztendővel esókkentették mindig a kiszabandó ítéleteket. Bövény hullottak tehát!) Kemény Zsigmond lenyomatja a forradalom után írt és hasonozimú könyvében azt a szállongó hírt, hogy Debreczenben egy "nevezetes koronázási ünneptől is tartottak" azok, akik Kossuth "háznépének hiúságát" ismerték és tartottak rossz véleményre és az elhiánytalan tartozó kegyelet megsértése. Ez utóbbi kettő egyáltalán nem komoly állományi szempont akkor, mikor Magyarországnak nem is szándékozott igénybe venni a külföld segítségét, tehát nem volt rá nézve fontos a külföld jóakarata, másodsor pedig, amikor éppn Kossuth látta a legnagyobb mértékben a legmagyszerűbb szövetségist annak, melyen szent megkorlátozotttal őrizte a közele-

terrorizmusának hatása alatt le...

Az ellenfelek nyilatkozatai te...

Mi volt tehát az indoka és m...

Kossuth intenciói tehát egyel...

és a helyzetet egy esapással a m...

Egyszóval: Kossuth hiúsága,...

Házról írják: Február 4-én, vért...

fordulatai vannak a titokzatos...

— Az Ade pedig Knab Ede hu...

Véres ing, véres kabát. Hazról írják: Február 4-én, vért...

regényei elszegélyelhetik maguk...

— A tragikus elhatározást gyor...

Szerdán este kilenc óra tájban...

ben az utolsó órában esküszöm...

Medgyaszaynak nem kívánok...

A te boldoglaton, kitesztett...

WHISKEY

AMERIKA LEGNAGYOBB WHISKEY-ÜZLETE

Mi megmutatjuk önnek, hogy rendelését megbecsüljük...

Table with columns for whiskey brands and prices: Kiválóan finom vörös és fehér whiskey \$2.00, \$2.50, \$3.00...

KÉRJE AZ ÁRBEVÁNDORLÓKAT és tisztelegjen...

MORRIS FORST CO.

200 SMITHFIELD STREET, PITTSBURG, Pa.

CORNER 2nd AVENUE,

Közjegyző Jogiroda. Pénzküldés

ALAPÍTOTTATOTT 1898-BAN.

KLEIN IZIDOR bankár

ALAPTŐKE \$125,000.00.

1111 Braddock Avenue, saját épület BRADDOCK, PA.

Éveken át a legjobb egyetértés...

Gyűlés Julianna három gyerme...

— Este tizenegy óra tájban...

— Nem megyek — válaszolt az...

— Reggel korán ugyanis be kell...

— Halk, fájdalmas jajszóba fut...

— Még volt benne élet, de csak...

— A férj az asszony mellett fe...

70. foly. Az anarchidia megkopogtatta a hangos köbössé...

— Elzárt Kitty hosszú fátollal...

— Az igaz, a mindjárt elhozza — Borzasztó!

— A kis Bálint fia, a tizesztesdős...

— Este tizenegy óra tájban...

— Nem megyek — válaszolt az...

— Reggel korán ugyanis be kell...

— Halk, fájdalmas jajszóba fut...

— Még volt benne élet, de csak...

— A férj az asszony mellett fe...

— A férj az asszony mellett fe...

A. BEVÁNDORLÓ

KARENIN ANNA.

REGÉNY.

Írta: TOLSTOJ LEÓ. Fordította: R. TRUX HUGÓNÉ.

(70. folytatás.) Az archidukus időként megköpögtatta az ablakokat és hangos köhögéssel adott kifejezést türelmetlenségének drága ideje elvesztése miatt, az unatkozó enekesek letették hangjegyeiket a kóruson, a lelkész kiküldte a templomszolgát és a diakonust, hogy tudakozódják a násznép megérkezését...

— Az inghistoria csakugyan nagyon jó! — szolt Szerziusz nevetve. — Igen, igen. — felelt Levin, a nélkül, hogy szót is értett volna abból, mit fivére mondott. — Levin, elérkezett a perc, a midőn igen lényeges dologban kell döntő határozatot hoznod, szolt Oblonszky igen komoly arccal. — Azt kérdik tőlem, új vagy már megkezdett viasztyer- yákat adjanak-e a különbség tiz ubel, én már határozotam ugyan, le nem tudom jóváhagyod-e? — tette hozzá mosolyogva.

Levin megértette a tréfát és nosolygott fölötte. — Tehát milyent kívánsz, ujakat vagy megkezdetteket? — Ujakat. — Helyes a kérdés el van löntve, — mondá Oblonszky, míg Levin jegyesehez közeledett. — Vigyázz Kitty, Elsőnek tedl ábadat a szőnyegre. — szolt Nordston grófnő, feléje mence. — én pedig engedje előre! — folytá Levinhez fordulva.

— Nem félsz? — kérdé Mária Ditrjevna, egy öreg nagynéni. — Nem félsz? — Sápadt vagy. — Hajtsd meg egy kissé magadát! — szolt Natália és fölemelte szép karait, hogy megigazítsa nővére haj- kát. — Amen. — énekelt a kár. — Ki földolhatatlan kötelekkel egyesített azokat, kik eddig külön állottak! — E mely értelmű szá- vak mennyire megfelelnek azon érzelmeknek, melyekkel el vagyok telve! Vajjon ugy érez-e ő is, mint én? — gondolta Levin.

Kitty tekintetéből azt következtette, hogy igen de esáldott: Kit- tyt annyira igénybe vették érzé- meli, hogy képtelen volt figyelem- mel kísérni a pap szavait. Végte- len örömlött a szívét, hogy végre teljesüljön látja azt, mi hat- jét óta boldogította és nyugtalaní- totta. A perc óta, midőn barna ruhájában Levinhez közeledett, magát hallgatag egészen átenged- te, érezte, hogy lelkéből kiszakított a multat, s helyt adott egy új, ismeretlen jövőnek, anélkül azon- ban, hogy élete külsőleg változott volna. E hat hét igen boldog és za- varos korszakot képezett. Minden reménye és vágya ezen egy férfiu- ban központosult, kit még nem ér- tetett meg eléggé, kihez oly érzel- mek kötötte, mit még kevésbé értett és kinek multja iránt teljesen kö- zönyös maradt. Régi szokásai, azon dolgok, miket eddig szeretett, de sőt szülei is, kiket ezen érzék- lensége bántott, nem léteztek töb- bé számára és habár e szakítás megremítette, mégis megörvendez- tette az az érzés, mely azt előidéz- te. De vajjon helyes fogalmával bírt-e az új életnek, mit még meg- sem kezdett? Nem. Reményteljes várása volt ez az újnak, az ismer- retlennek és e várás és a szüret- hányás a miatt, hogy a multat nem sajnálja, most végéhez közeleg. Pélt, ez természetes, mindazonáltal jelen perze nem volt egyéb, mint szentesítése azon döntő órá- nak, mely részre hat hét előtt ütött.

A lelkész a kis asztal felé for- dulva, fogta Kitty kis gyűrűjét, hogy azt nagy nehézséggel Levin ujjának első izére huzza. — Konstantin, Istennek szolgál- ja, egyesítlek téged Katalinnal, Istennek szolgálójával és ugyanezen formulát ismételte, midőn Levin nagy gyűrűjét Kitty vékony ujjá- ra illeszté. — Mindenható Isten, — foly- tatá a pap, — ki a férfit a világ kezdetén teremted, s mellé adtal az asszonyt érválaszthatatlan hü- társul, áldd meg szolgálodat, Kon- stantint és szolgálódat, Katalint, egyesítsd ezek lelkeit, s öntsd szí- veikbe a hitet, az egyetértést s a szeretetet.

Levin keble összeszorult, ön- kénytelenül könybe lábadtak sze- mei és eddigi nézetei a házasságról s a jövőről semmivé lettek. Ami ré- ben. — Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Mindenható Isten, — foly- tatá a pap, — ki a férfit a világ kezdetén teremted, s mellé adtal az asszonyt érválaszthatatlan hü- társul, áldd meg szolgálodat, Kon- stantint és szolgálódat, Katalint, egyesítsd ezek lelkeit, s öntsd szí- veikbe a hitet, az egyetértést s a szeretetet. — Aldj meg uram minket, — kezdte lassan s e szavak ünnepe- nyesen visszhangzottak a légür- ben. — Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint, egyesítsd ezek lelkeit, s öntsd szí- veikbe a hitet, az egyetértést s a szeretetet. — Aldj meg uram minket, — kezdte lassan s e szavak ünnepe- nyesen visszhangzottak a légür- ben. — Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint, egyesítsd ezek lelkeit, s öntsd szí- veikbe a hitet, az egyetértést s a szeretetet. — Aldj meg uram minket, — kezdte lassan s e szavak ünnepe- nyesen visszhangzottak a légür- ben.

— Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Aldjon meg benneteket az Ur szére ma teljesült, megfoghatatlan horderevű birt féa néve és ma ke- vesébb fogta föl, mint valaha. — felelt a lelkész kellemes zengzeties hangja. — És a láthatatlan énekkar betöl- tötte a templomot énekekkel, szé- pen emlékedve, majd elhalva. — Most szokás szerint imádkoztak az elhunyt lelki nyugalmáért, a zsinatért, a ezárért, s azután az Isten szolgálóit, Konstantin- és Ka- talinért. — Kérjük az Isten, hogy áras- sa reájuk kegyelmét, szeretetét és segélyét: — esdekelték az összes jelenlévők az archidukopus sza- vaival. — Levint e szavak meglepték. — Hogyan tudták azt, hogy éppen e segélyre van szükségem? Mit te- hettek, mit tudnék e segély nél- küül — gondolta magában, visz- szaemlékezve kétélyeire. — Midőn a diakon végzett, a pap könyvvel kezében a jegyesek felé fordult: — Mindenható Isten, ki földol- hatatlan kötelekkel egyesített azo- kat, kik eddig külön állottak, áld meg szolgálodat, Konstantint és szolgálódat, Katalint és áraszd reájuk jótéteményeidet. Az Atyá- nak és Fiumák és Szent Lélek Isten- nek, nevében, most és mind- örökkön örökké...

— Akarata ellenére adják férjhez? — Akarata ellenére ily, szép fér- fiuhoz? — Mit gondol? — Az imásától hallottam, hogy birtokára viszi nejét. Mondják, borzasztóan gazdag; azért adták hozzá nőül. — Igen szép pár. — S maga azt mondja Mária Was- siljevna, hogy nem hordják többé a krinóint. Nézzé azt ott a selyem- ruhában, mondják, hogy nagykö- vet neje: milyen jól áll neki! Látja? — Igy esvegték a nézők, kik elég ügyesek voltak, hogy az ajtón be- juthattak. — A templomszolgá egy nagy vörös szőnyegre terített a templom közé- pére, mialatt a kar egy igen nehéz szoltárt adott ott, melyben a tenor és basszus egymásnak felelnek. A lelkész jelt adott a jegyeseknek, hogy a szőnyegre lépjenek. — Annál szebb. Én is este es- küdtem, — szolt Korsunszkyné só- hajta, eszébe jutván, milyen szép volt azon a napon s mennyire sze- relmes volt férje. Azóta minden megváltozott. — Azt mondják, hogy akik tiz- szer vőfélyskédtek életükben, meg nem nőstülnek. Én ilyen mó- don akartam biztosítani magam a házasság ellen, de a hely már el- foglalta, — mondá gróf Sen- javn a fiatal Tsarsky hercegnek, ki szemébe vetett reá. — Ez nem felelt, csak mosolygott reá. Kittyre nézett, s arra gondolt, mit tenné akkor, ha ő s ilyen hely- zetben lenne Senjavinnal; mint vágná vissza akkor ezt a tréfát. — Cherbatzky egy öreg utlvar- hölgygyel közölte szándékát, hogy a koronát Kitty chignonjára fogja tenni. — Mire e chignon? — felelt- tette, e lévén jökéve, hogy, ha az általa kiszemelt özvegy férfi rá- száná magát arra, hogy őt elve- gyé, a legkegyesebben fogja tar- tani esküvőjét. — Nem szeretem a pompát. — Szergiusz Ivanits tréfalódot szomszédjével s azt állította, hogy ha a házasság szokása ki- jön a divatból, ez azt mutatja, hogy az új házastársak szegények választásukat. — Fivéré hátszke lehet, meny- asszonya átragadó szép. Irigyel- hetné! — Meg kellene igazítani Kitty koszoruját, — szolt Lwofné. — Milyen kár, hogy megesu- nyult: de azért kis újját nem ad- nálak vőlegényéért, nemde? — mondá Nordston grófnő Lwofné- nak. — Nem osztom nézetét: Levin nekem nagyon tetszik, és pedig nem csupán mint sógor. — felelt Lwofné. — Milyen szépen tartja magát! Helyzetében nagyon ne- héz, hogy nevétségessé ne váljék. Ő se nem nevétségessé, se nem me- retv. Látják, hogy meg van hatva. — Várta e házasságot? — Csaknem. Levin mindig sze- rette őt. — Lássuk, melyikük teszi lábat először a szőnyegre. Kittynek ta- náolsatom, hogy első legyen. — Mindhába, — felelt Lwofné: családunkban mindenütt a férj az ur a háznál. — Nekem skerült. És neked Dolly? — Dolly nem felelt; szeméi telve voltak könyvekkel s nem bírt egy szót sem kiejteni sírás nélkül. Örült Kitty és Levin boldogsági- nak, s látván férje ragyogó jó ke- lését, visszagondolt saját esküvőjére és ártatlan első szerelmére. Eszébe jutottak más asszonyok is, bará- tnoi, s többek közt Anna, kinek vá- lási szándékáról most értesült; lát- ta őt is, mint Kittyt, egész ártá- lanságában fehér fátvolya és na- rancsvirág koszoruja alatt. És most? — "Borzasztó!" mormolá magában. — A rokonok s barátok kivül idegenek is voltak jelen az eskü- vőn, kik a jegyesek minden lépé- sére s mozdulatára ügyeltek, s megértették reá észrevételeiket. — Miért oly szomorú a meny- asszony? Akarata ellenére adják férjhez? — Akarata ellenére ily, szép fér- fiuhoz? — Mit gondol? — Az imásától hallottam, hogy birtokára viszi nejét. Mondják, borzasztóan gazdag; azért adták hozzá nőül. — Igen szép pár. — S maga azt mondja Mária Was- siljevna, hogy nem hordják többé a krinóint. Nézzé azt ott a selyem- ruhában, mondják, hogy nagykö- vet neje: milyen jól áll neki! Látja? — Igy esvegték a nézők, kik elég ügyesek voltak, hogy az ajtón be- juthattak. — A templomszolgá egy nagy vörös szőnyegre terített a templom közé- pére, mialatt a kar egy igen nehéz szoltárt adott ott, melyben a tenor és basszus egymásnak felelnek. A lelkész jelt adott a jegyeseknek, hogy a szőnyegre lépjenek. — Annál szebb. Én is este es- küdtem, — szolt Korsunszkyné só- hajta, eszébe jutván, milyen szép volt azon a napon s mennyire sze- relmes volt férje. Azóta minden megváltozott. — Azt mondják, hogy akik tiz- szer vőfélyskédtek életükben, meg nem nőstülnek. Én ilyen mó- don akartam biztosítani magam a házasság ellen, de a hely már el- foglalta, — mondá gróf Sen- javn a fiatal Tsarsky hercegnek, ki szemébe vetett reá. — Ez nem felelt, csak mosolygott reá. Kittyre nézett, s arra gondolt, mit tenné akkor, ha ő s ilyen hely- zetben lenne Senjavinnal; mint vágná vissza akkor ezt a tréfát. — Cherbatzky egy öreg utlvar- hölgygyel közölte szándékát, hogy a koronát Kitty chignonjára fogja tenni. — Mire e chignon? — felelt- tette, e lévén jökéve, hogy, ha az általa kiszemelt özvegy férfi rá- száná magát arra, hogy őt elve- gyé, a legkegyesebben fogja tar- tani esküvőjét. — Nem szeretem a pompát. — Szergiusz Ivanits tréfalódot szomszédjével s azt állította, hogy ha a házasság szokása ki- jön a divatból, ez azt mutatja, hogy az új házastársak szegények választásukat. — Fivéré hátszke lehet, meny- asszonya átragadó szép. Irigyel- hetné! — Meg kellene igazítani Kitty koszoruját, — szolt Lwofné. — Milyen kár, hogy megesu- nyult: de azért kis újját nem ad- nálak vőlegényéért, nemde? — mondá Nordston grófnő Lwofné- nak. — Nem osztom nézetét: Levin nekem nagyon tetszik, és pedig nem csupán mint sógor. — felelt Lwofné. — Milyen szépen tartja magát! Helyzetében nagyon ne- héz, hogy nevétségessé ne váljék. Ő se nem nevétségessé, se nem me- retv. Látják, hogy meg van hatva. — Várta e házasságot? — Csaknem. Levin mindig sze- rette őt. — Lássuk, melyikük teszi lábat először a szőnyegre. Kittynek ta- náolsatom, hogy első legyen. — Mindhába, — felelt Lwofné: családunkban mindenütt a férj az ur a háznál. — Nekem skerült. És neked Dolly? — Dolly nem felelt; szeméi telve voltak könyvekkel s nem bírt egy szót sem kiejteni sírás nélkül. Örült Kitty és Levin boldogsági- nak, s látván férje ragyogó jó ke- lését, visszagondolt saját esküvőjére és ártatlan első szerelmére. Eszébe jutottak más asszonyok is, bará- tnoi, s többek közt Anna, kinek vá- lási szándékáról most értesült; lát- ta őt is, mint Kittyt, egész ártá- lanságában fehér fátvolya és na- rancsvirág koszoruja alatt. És most? — "Borzasztó!" mormolá magában. — A rokonok s barátok kivül idegenek is voltak jelen az eskü- vőn, kik a jegyesek minden lépé- sére s mozdulatára ügyeltek, s megértették reá észrevételeiket. — Miért oly szomorú a meny- asszony? Akarata ellenére adják férjhez? — Akarata ellenére ily, szép fér- fiuhoz? — Mit gondol? — Az imásától hallottam, hogy birtokára viszi nejét. Mondják, borzasztóan gazdag; azért adták hozzá nőül. — Igen szép pár. — S maga azt mondja Mária Was- siljevna, hogy nem hordják többé a krinóint. Nézzé azt ott a selyem- ruhában, mondják, hogy nagykö- vet neje: milyen jól áll neki! Látja? — Igy esvegték a nézők, kik elég ügyesek voltak, hogy az ajtón be- juthattak. — A templomszolgá egy nagy vörös szőnyegre terített a templom közé- pére, mialatt a kar egy igen nehéz szoltárt adott ott, melyben a tenor és basszus egymásnak felelnek. A lelkész jelt adott a jegyeseknek, hogy a szőnyegre lépjenek. — Annál szebb. Én is este es- küdtem, — szolt Korsunszkyné só- hajta, eszébe jutván, milyen szép volt azon a napon s mennyire sze- relmes volt férje. Azóta minden megváltozott. — Azt mondják, hogy akik tiz- szer vőfélyskédtek életükben, meg nem nőstülnek. Én ilyen mó- don akartam biztosítani magam a házasság ellen, de a hely már el- foglalta, — mondá gróf Sen- javn a fiatal Tsarsky hercegnek, ki szemébe vetett reá. — Ez nem felelt, csak mosolygott reá. Kittyre nézett, s arra gondolt, mit tenné akkor, ha ő s ilyen hely- zetben lenne Senjavinnal; mint vágná vissza akkor ezt a tréfát. — Cherbatzky egy öreg utlvar- hölgygyel közölte szándékát, hogy a koronát Kitty chignonjára fogja tenni. — Mire e chignon? — felelt- tette, e lévén jökéve, hogy, ha az általa kiszemelt özvegy férfi rá- száná magát arra, hogy őt elve- gyé, a legkegyesebben fogja tar- tani esküvőjét. — Nem szeretem a pompát. — Szergiusz Ivanits tréfalódot szomszédjével s azt állította, hogy ha a házasság szokása ki- jön a divatból, ez azt mutatja, hogy az új házastársak szegények választásukat. — Fivéré hátszke lehet, meny- asszonya átragadó szép. Irigyel- hetné! — Meg kellene igazítani Kitty koszoruját, — szolt Lwofné. — Milyen kár, hogy megesu- nyult: de azért kis újját nem ad- nálak vőlegényéért, nemde? — mondá Nordston grófnő Lwofné- nak. — Nem osztom nézetét: Levin nekem nagyon tetszik, és pedig nem csupán mint sógor. — felelt Lwofné. — Milyen szépen tartja magát! Helyzetében nagyon ne- héz, hogy nevétségessé ne váljék. Ő se nem nevétségessé, se nem me- retv. Látják, hogy meg van hatva. — Várta e házasságot? — Csaknem. Levin mindig sze- rette őt. — Lássuk, melyikük teszi lábat először a szőnyegre. Kittynek ta- náolsatom, hogy első legyen. — Mindhába, — felelt Lwofné: családunkban mindenütt a férj az ur a háznál. — Nekem skerült. És neked Dolly? — Dolly nem felelt; szeméi telve voltak könyvekkel s nem bírt egy szót sem kiejteni sírás nélkül. Örült Kitty és Levin boldogsági- nak, s látván férje ragyogó jó ke- lését, visszagondolt saját esküvőjére és ártatlan első szerelmére. Eszébe jutottak más asszonyok is, bará- tnoi, s többek közt Anna, kinek vá- lási szándékáról most értesült; lát- ta őt is, mint Kittyt, egész ártá- lanságában fehér fátvolya és na- rancsvirág koszoruja alatt. És most? — "Borzasztó!" mormolá magában. — A rokonok s barátok kivül idegenek is voltak jelen az eskü- vőn, kik a jegyesek minden lépé- sére s mozdulatára ügyeltek, s megértették reá észrevételeiket. — Miért oly szomorú a meny- asszony? Akarata ellenére adják férjhez? — Akarata ellenére ily, szép fér- fiuhoz? — Mit gondol? — Az imásától hallottam, hogy birtokára viszi nejét. Mondják, borzasztóan gazdag; azért adták hozzá nőül. — Igen szép pár. — S maga azt mondja Mária Was- siljevna, hogy nem hordják többé a krinóint. Nézzé azt ott a selyem- ruhában, mondják, hogy nagykö- vet neje: milyen jól áll neki! Látja? — Igy esvegték a nézők, kik elég ügyesek voltak, hogy az ajtón be- juthattak. — A templomszolgá egy nagy vörös szőnyegre terített a templom közé- pére, mialatt a kar egy igen nehéz szoltárt adott ott, melyben a tenor és basszus egymásnak felelnek. A lelkész jelt adott a jegyeseknek, hogy a szőnyegre lépjenek. — Annál szebb. Én is este es- küdtem, — szolt Korsunszkyné só- hajta, eszébe jutván, milyen szép volt azon a napon s mennyire sze- relmes volt férje. Azóta minden megváltozott. — Azt mondják, hogy akik tiz- szer vőfélyskédtek életükben, meg nem nőstülnek. Én ilyen mó- don akartam biztosítani magam a házasság ellen, de a hely már el- foglalta, — mondá gróf Sen- javn a fiatal Tsarsky hercegnek, ki szemébe vetett reá. — Ez nem felelt, csak mosolygott reá. Kittyre nézett, s arra gondolt, mit tenné akkor, ha ő s ilyen hely- zetben lenne Senjavinnal; mint vágná vissza akkor ezt a tréfát. — Cherbatzky egy öreg utlvar- hölgygyel közölte szándékát, hogy a koronát Kitty chignonjára fogja tenni. — Mire e chignon? — felelt- tette, e lévén jökéve, hogy, ha az általa kiszemelt özvegy férfi rá- száná magát arra, hogy őt elve- gyé, a legkegyesebben fogja tar- tani esküvőjét. — Nem szeretem a pompát. — Szergiusz Ivanits tréfalódot szomszédjével s azt állította, hogy ha a házasság szokása ki- jön a divatból, ez azt mutatja, hogy az új házastársak szegények választásukat. — Fivéré hátszke lehet, meny- asszonya átragadó szép. Irigyel- hetné! — Meg kellene igazítani Kitty koszoruját, — szolt Lwofné. — Milyen kár, hogy megesu- nyult: de azért kis újját nem ad- nálak vőlegényéért, nemde? — mondá Nordston grófnő Lwofné- nak. — Nem osztom nézetét: Levin nekem nagyon tetszik, és pedig nem csupán mint sógor. — felelt Lwofné. — Milyen szépen tartja magát! Helyzetében nagyon ne- héz, hogy nevétségessé ne váljék. Ő se nem nevétségessé, se nem me- retv. Látják, hogy meg van hatva. — Várta e házasságot? — Csaknem. Levin mindig sze- rette őt. — Lássuk, melyikük teszi lábat először a szőnyegre. Kittynek ta- náolsatom, hogy első legyen. — Mindhába, — felelt Lwofné: családunkban mindenütt a férj az ur a háznál. — Nekem skerült. És neked Dolly? — Dolly nem felelt; szeméi telve voltak könyvekkel s nem bírt egy szót sem kiejteni sírás nélkül. Örült Kitty és Levin boldogsági- nak, s látván férje ragyogó jó ke- lését, visszagondolt saját esküvőjére és ártatlan első szerelmére. Eszébe jutottak más asszonyok is, bará- tnoi, s többek közt Anna, kinek vá- lási szándékáról most értesült; lát- ta őt is, mint Kittyt, egész ártá- lanságában fehér fátvolya és na- rancsvirág koszoruja alatt. És most? — "Borzasztó!" mormolá magában. — A rokonok s barátok kivül idegenek is voltak jelen az eskü- vőn, kik a jegyesek minden lépé- sére s mozdulatára ügyeltek, s megértették reá észrevételeiket. — Miért oly szomorú a meny- asszony? Akarata ellenére adják férjhez? — Akarata ellenére ily, szép

ért, mert az az asszony leánykorában véletlenül ismerőse volt a maga urának. — Irt? Adja ide. — Irt és én felbontottam a levelet. — Az asszony dühösen mérte végig a fért. — Ne haragudjék. Ehhez semmi joga. Tudni akartam, mit ír. — S a levél tartalmától függött, hogy átadom-e magának vagy sem. — Atadja? — Tessék. — Olga kikapta a levelet a gyönyörű férfi kezéből. A doktor leült, háttal a zongorának, háttal az asszony urának, mint a ki egyáltalában nem törődik azzal, hogy a káprázatos fényben észreveszik-e, hogy bizalmasan suttog valakivel vagy sem. Féloldala dőlt és nevétt.

néznék a könyveszemébe s szigorú hangon mondanám: Látod, gyermekem, te megint ostobaságot követtél el. Most meg foglak büntetni. Mindennap ebéd után a sarokba állsz, utána az asztalhoz s egy hétig büntetési feladatot írok. Mindennap százszor kell írnod ezt: Bocsáss meg, ostoba voltam, többet nem teszem. S aztán szent a béke. — S kitől kellene bocsánatot kérnem? — Háromszázötvenszer az urától s ugyanannyiszor a megbántott asszonytól. — Az egész terem zajongott, sokan a művésznőnek tapsoltak, mások unták már a klasszikus zenét. A pincérek zsebre tették a finom szivarokat és cigarettákat, elfordultak és nevettek. Egy ur azt ajánlotta, hogy bakkarát kell jatszani. — Igen, bakkarát, bakkarát — hangzott szerzeteséjjel. — Háromszázötvenszer? — kérdezte Olga s hangjában valami derűs megkönnyebbülés volt. — S tudja, doktor, a tanácsos fia mindenki személtárára megcsókolta az unokanővére nyakát, akkor tudom, hogy a maga férje felénk tart. — Olga a levelet olvasta. Elpirult, a szemét lesütötte, még a barna vállán is látni lehetett, hogy az egész teste ég és reszket. — Ezért adtam át a levelet — mondta a férfi. — Mert méltóság és gúny van benne. Maga egy kigondolt kaland rejtezt szövevényét akarta szétszedni, mert a szövevény mögött botrányt sejtett, s egy csillogó ékkövet kapott, a melynek a ragyogóvált káprázata a maga szomorú szemét.

szomszéd is, hogy hát őt sem a golyó költötte; a mit Balázs Piri István megengedhet magának, ugyanazt megteheti ő is; minél fogva az a kívánsága, — nem baj, akarom kóstál — hogy mentül sürögősen festődjenek az ő házában is a mennyezetre dinnyék; ámde sárga dinnyék is, nemcsak a görögök. A derék Gombos Mihály alig győzte a dinnyéket festeni, mert készült el Zanayéknál, máris lóhólnia kellett Savanya Jánoshoz, onnét Ottó Gergőhöz, majd Birkás Nagy Adányhoz, meg ki győzné mindegyiket felsorolni. — Fogli Mór, a boltos, úgy találta, hogy neki is lépést kell tartania a korszellem haladásával. Elhatározta tehát, hogy megkerdi Gombos Mihály urat, vajon tudna-e neki, bádogra, valamilyen szép képet festeni, a mit ki lehet akasztani az ajtóra és a mitől az üzleteket elnevezni szokás? — Megpróbálhatom! — felelte önzetesen a piktör. — Akkor aztán törték a fejüket, kettesben, hogy mit is ábrázoljon a kép? Czelarányosnak látszik, ékesen kipingálni mindenfélét, a mi csak a boltban található: sajtot, kocsikendőt, cukorkasüveget, mellnyere való pitkyét, menyecske papusost, ostort, lámpát, iskolás gyereknek való palatbát és irkát, meg aztán okvetlenül (ez nem hiányozhatik a képről) gyékényt is. — Ez nem lesz elég jó! — vélte a piktör; voltaképp pedig azért, mivel (de ezt nem árulta el) úgy érezte, hogy sajtot, hiszen azt csak tudna pingálni, cukorkasüveget, sőt lámpást is, hanem gyékényt azt nem tudna. Ki látott már gyékényt festve? Nehéz lehet az. Maga Munkácsy sem festett gyékényt soha, alkalmasint a miatt, mert lefestése helygősem alkalmas. — Abban egyeztek meg végeztül, hogy a bolt a "Herkuleshez" embeztetik, ennél fogva egy erős embezt ábrázolandó a kép, aláírva, hogy "Fogli Mór vegyeskereskedése a Herkuleshez. Helyben". — Alló egy hétig pacmagolt rajta a piktör; de kapott is érte a festék árán kívül hús forintot. Az emberek esodájára jártak. Megmégáltak a bolt előtt és hümmögve, bólogatva álmództak, hogy hejnye, olyan nagy kép, hogy a templomba sincs nagyobb. — Fogli boltosnak igencsak megelégedésére szolgált a Herkules előtti csoportosulás; mert folyvást kiszólt az ajtóból: — No, Pétor bácsi, gyék kend be. — Minek? — Hát csak gyék kend be. — Hásze bemehetök. Letinkább iszok egy kupica törkölyt. — No, akkor én is bekövetkölök komám uram! — mondotta Bagi Illés. És bemettek vagy negyven-ötven. Odabent a boltban észrevették, hogy új ustor kéne, meg hogy a kocsikendők is fogytán van odahaza. Meg aztán, ha olcsón adják: "de bizony hazaviszom az asszonyoknak ezt a selymekendőt". — Hát így. És látnivaló, hogy a Herkules-kép, zörgő bádogon, dus kamatokat hajtott. Megfielytelte az a tapasztalatot a főszelendő plebános ur és arra gondolt, hogy talán a templomba is többen járnának, ha a falakat semmitmondó fehér mészhelyett csillogó és díszes festés borítaná Gombos Mihály ilyenformán csakhamar fölállt a templom kipingálását. Nem csinált rossz üzletet, mert egy szép napon meg vásárolta a házat, a melyt eddig bért fizetett. — A szobafestőnek jól ment tehát a sora. Már az inasai közül egyet fölshadított, a ki a segédje lett. Ő maga most már személyesen ritkán festett. A segédjével meg az inasokkal végeztette a munkát, ő maga csak "finomabb" feladatokhoz nyúlt. Akadt tehát ráérő ideje bőven, hogy leüljön a községháza előtti hosszú léczára és hogy ottan a község főembereivel meghányja-vesse a dolgokat. Sőt a nagykorosmába is bebenézett, beszélgetni egy kicsit bíró urammal, a patikusával, a jegyzővel, a doktossal. Így esett, hogy egyszer a bíró szemébe nézett, majd a vállára ütött: — No nézd csak, Gombos uram

mint a falusi városban, ha odatéved. Észrevette, hogy az akácos utcákban, a barátságos házacskaik falai mögött ravasz, alattomos emberek lakoznak. Nem habozott már. Utolsó pénzén visszaköltözött családostul a városba. — Kettesben. — Irt: Bárony István. — Kint maradtam éjjelre. Kánya Tóbiásnál, a szigetségi erdőszélre, a kit az otthonában csak száraz nyáron, meg fagyos télen lehet megközelíteni. A mikor az olvasdósnak következnek s a mélyen dagasztó sarak járhatatlan ná teszik az utakat; ekkor még a háznépe is bent szorul és csak ő maga jár-kel a pagonyában, mint az erők kísértete. — Ugy éltek már régóta a sűrűséggel határolt erdőszélben, mint a vademberek. Kányában ugyanis volt valami a sunyi vadlából. Szótlanabb embert alig láttam. Ugyancsak csudálkoztam is, a mikor meghívott magához egy balsikerű vadásznaptán. — Két napra tervezték volt akkor a szarvasvadászatot, de a társaság váratlanul már az első nap estéjén szétment. Az egyik vadászástársunk influenzás borongást érzett a gerince tájékán, a másikért staféta jött, hogy odahaza várják, mert fél idején megérkezett a golyó; a harmadik nagyon elfáradt és megelégedte a mulatságot; a negyedik fiatal házastemver volt és nem bírta el tovább a párja nélkül. Egyesegesen nálunk nem volt különösebb okom a programváltoztatásra. De mit csináljak én egymagamban ott, a hol az erdőszél egyhátan sem tudunk boldogulni, olyan kevesen voltunk a rengeteg nagy területhez képest. — Már-már cihelődni akartam, hogy én is bucsuzom az erdei magánytól, a mikor Kánya mellém sompolygott és jelesenen sugta: — Tessék csak a többi urat eleresztetni; minik itt maradtunk, nem tessék megbánni. — Felvillanó szemében volt valami, a mi ért annyit mint egy sor-jegy "igérvénye". — Nem sokat gondolkodtam, maradtam. — A mikor a szekerek elzörögtek, bevonultunk az erdőszélbe. — Három jókora szoba volt benne, meg egy konyha. És valamennyi előtt faoszlopos fedett folyosó vonult el. Nyáron isteni esendeiket lehetett itt élvezni; — de ilyenkor télen, talán sok is volt a esendőből, a minő némaság és kihaltság körülvette az embert. Szerecsére a szobákban nagyon barátságos meleg volt. A kályhákban pattogott a tűz és a kis hetesfiu, a ki a két tenhékt is gondozta, lépten-nyomon nagy fahasábokat rakott rá. Itt ugyan-csak olesó lehetett a tüzelőanyag. — A míg az erdőszélre a vacsora erdekében buzgólkodott, letelepedtünk a fenyo-faszal mellé és a pincetokból előkerítettük a borosüvegeket. Az én esendőszav, kevés beszedű társamnak már az első pohárka rizling megolvastotta a nyelvét, ugy-hogy. — Nem tudnak ezek az urak vadászni, mondta, miközben le-gyintett a kezével. Nézte a lámpához fordított poharat, hogy milyen szép sárga ital van benne és mintha csak ugy magamagával beszélgetne, dönyögte: — mindig mozogolnának, krákognak, fujják az orrukat; még rá is gyujtanak; — ma is az egyik, az a rángósképi, átkiabált a szomszédjának, hogy: "róka! vigyázz, róka!" hát hogyne menne világgá minden vad! Pedig van itt szarvas. Iszen majd meglátja holnap. — A "rángósképi" egy nyugalmazott generális volt, a kit vius-tancra való hajlandóság nyugtalanított. Ő volt az, a ki halálra fáradt s nem kellett már neki az elefánt sem, nemhogy a boldog szarvas, a ki sehogsem akar pus-kacsóba szaladni. A hogy Kánya legyintett volt, abból a legua-

nyitott meg, a mi a mai nap szereplő iránt. — Nincs hó;... iszen, ha havyunk volna; mormolta többször is, vissza-visszatérve erre a témára. A többi gondolta, nem mondta. De hogy a reményességem csiklandozza, újra meg újra hoz-zátette: no majd holnap!... holnap!... Beértem hát a biztatással és vacsora után minél hamarabb ágyba kiváncsoltam. A szűs szoba nagy divánján vettem ágyat, mert ott jobban elértem, mint a kurta ágyban. Annyi párnát, meg dunyhát kaptam, hogy a fele is sok volt. Az ilyen szégyen-falusi, pusztai, erdei embernek rendszerint ebből van a legtöbb. Ámbar pompás jó fekvésem volt, mégsem aludtam el egyhamar. Süttött a holdvilág odakint és me-sés fényesség áradt róla a szobá-ba, a melynek az ablaklábaját véletlenül csak félig tették be. És alighogy végignyújtóztam a va-ekomon, nem messzire az erdőszé-lől egy róka kezdett vakogni, a mire az istállóban megkötött véreb felvonított. Idevalóbb hang-versenyt alig lehetett volna meg-rendelni. Persze, rövid ideig tar-tott, mert a kutyavonításra a róka mindjárt elhallgatott; a vérebet pedig a kis hetes sem hagyta vol-na sokáig dalolni. — Azután megint csend volt és én csak arra eszméltem, hogy reggel van. — A szobában már ropogott a tűz, a miből tudhattam, hogy ime jár-tak itt és akár magamat is ellop-hattak volna. Felpattantam, fel-öltözököttem, kisettem. — Jó reggelt kívánok, mormolt rá Kánya, a ki olyan gyürött és csatakos volt, mintha tegnap óta még le sem fektűd volna. Csudálkózó, kérdő tekintetemre csak ennyit válaszolt: — Én már kűnt voltam; — szétéztém. És meg-int felvillant a szemében az a különös "igérvényláng". — Megreggeliztünk, azután elő-szedtük a vadászholminkat és in-dultunk. Kettesben. — Ez mégis feltűnt nekem. Mit csináltak? Hol vannak a hajtok? kérdeztem, jóval kíváncsiabban, mint a mennyre el akartam árul-ni. — Tessen csak rámbizni. Nem kell ide senkisen. — Talán cserkészni akar — kérdeztem megkötözve. (Hisz most minden cserkészről ut ele van ha-rasztal; zörgés nélkül nem lehet rajta járni.) — Szemrehányóan nézett rám s megcsóválta a fejét. Minek néz engem? mormogta, szinte boszu-sau. — Csak tréfáltam, — mondtam meintegetőve. De azután már nem is mertem többet faggatni. — Mentünk. — Egy darabig a fagyos szekér-uton egymás mellett, azután ké-sőbb keskeny ösvényre térünk s ott ő került előre. — Egy szó sem esett több köz-tünk. Figyelhettem Kányát tet-szeselem szerint. Tudnom kellett, hogy ha ideje lesz, majd ad vála-mi jelt. — Az erdőszél csak néha pillantott oldalvást; ment egyenesen és he-lyenkint a talajra tévedt a tekin-tetés. Egyszer egy kis árkos mé-lyedésen kellett keresztül men-nünk, a hol alacsony vízbe szo-kadozott alattunk a gyöngyén há-tyás jég. Itt egy párszor lemu-tattott a földre a nélkül, hogy meg állott és hátranzett volna. Kö-vettem a szememmel az ujjá ir-nyát. Éjjeli vagy hajnali szarvas-csapás volt ott mindenütt. — Itt nagy égeriák voltak az er-dőben, keverve vastag ösfűzrel, a melyeket négy ember is alig há-t bírt volna ölelni összefogott kar-ral. A nagy fák alját sűrű szer-derinda fonta szövevényessé, s itt helyenkint fehér szalagokat ha-gyott a gyér hó, a mely jobbra elfogyt már. — Gyöngye szél lengett, de annál csipősebb. Hűvös volt s az erdő-ben mintha folytonosan csöndös-óvatos moszatolással jött volna utánunk valaki. A szél surrant a nyomunkban mindenütt.

nyitott meg, a mi a mai nap szereplő iránt. — Nincs hó;... iszen, ha havyunk volna; mormolta többször is, vissza-visszatérve erre a témára. A többi gondolta, nem mondta. De hogy a reményességem csiklandozza, újra meg újra hoz-zátette: no majd holnap!... holnap!... Beértem hát a biztatással és vacsora után minél hamarabb ágyba kiváncsoltam. A szűs szoba nagy divánján vettem ágyat, mert ott jobban elértem, mint a kurta ágyban. Annyi párnát, meg dunyhát kaptam, hogy a fele is sok volt. Az ilyen szégyen-falusi, pusztai, erdei embernek rendszerint ebből van a legtöbb. Ámbar pompás jó fekvésem volt, mégsem aludtam el egyhamar. Süttött a holdvilág odakint és me-sés fényesség áradt róla a szobá-ba, a melynek az ablaklábaját véletlenül csak félig tették be. És alighogy végignyújtóztam a va-ekomon, nem messzire az erdőszé-lől egy róka kezdett vakogni, a mire az istállóban megkötött véreb felvonított. Idevalóbb hang-versenyt alig lehetett volna meg-rendelni. Persze, rövid ideig tar-tott, mert a kutyavonításra a róka mindjárt elhallgatott; a vérebet pedig a kis hetes sem hagyta vol-na sokáig dalolni. — Azután megint csend volt és én csak arra eszméltem, hogy reggel van. — A szobában már ropogott a tűz, a miből tudhattam, hogy ime jár-tak itt és akár magamat is ellop-hattak volna. Felpattantam, fel-öltözököttem, kisettem. — Jó reggelt kívánok, mormolt rá Kánya, a ki olyan gyürött és csatakos volt, mintha tegnap óta még le sem fektűd volna. Csudálkózó, kérdő tekintetemre csak ennyit válaszolt: — Én már kűnt voltam; — szétéztém. És meg-int felvillant a szemében az a különös "igérvényláng". — Megreggeliztünk, azután elő-szedtük a vadászholminkat és in-dultunk. Kettesben. — Ez mégis feltűnt nekem. Mit csináltak? Hol vannak a hajtok? kérdeztem, jóval kíváncsiabban, mint a mennyre el akartam árul-ni. — Tessen csak rámbizni. Nem kell ide senkisen. — Talán cserkészni akar — kérdeztem megkötözve. (Hisz most minden cserkészről ut ele van ha-rasztal; zörgés nélkül nem lehet rajta járni.) — Szemrehányóan nézett rám s megcsóválta a fejét. Minek néz engem? mormogta, szinte boszu-sau. — Csak tréfáltam, — mondtam meintegetőve. De azután már nem is mertem többet faggatni. — Mentünk. — Egy darabig a fagyos szekér-uton egymás mellett, azután ké-sőbb keskeny ösvényre térünk s ott ő került előre. — Egy szó sem esett több köz-tünk. Figyelhettem Kányát tet-szeselem szerint. Tudnom kellett, hogy ha ideje lesz, majd ad vála-mi jelt. — Az erdőszél csak néha pillantott oldalvást; ment egyenesen és he-lyenkint a talajra tévedt a tekin-tetés. Egyszer egy kis árkos mé-lyedésen kellett keresztül men-nünk, a hol alacsony vízbe szo-kadozott alattunk a gyöngyén há-tyás jég. Itt egy párszor lemu-tattott a földre a nélkül, hogy meg állott és hátranzett volna. Kö-vettem a szememmel az ujjá ir-nyát. Éjjeli vagy hajnali szarvas-csapás volt ott mindenütt. — Itt nagy égeriák voltak az er-dőben, keverve vastag ösfűzrel, a melyeket négy ember is alig há-t bírt volna ölelni összefogott kar-ral. A nagy fák alját sűrű szer-derinda fonta szövevényessé, s itt helyenkint fehér szalagokat ha-gyott a gyér hó, a mely jobbra elfogyt már. — Gyöngye szél lengett, de annál csipősebb. Hűvös volt s az erdő-ben mintha folytonosan csöndös-óvatos moszatolással jött volna utánunk valaki. A szél surrant a nyomunkban mindenütt.

nyitott meg, a mi a mai nap szereplő iránt. — Nincs hó;... iszen, ha havyunk volna; mormolta többször is, vissza-visszatérve erre a témára. A többi gondolta, nem mondta. De hogy a reményességem csiklandozza, újra meg újra hoz-zátette: no majd holnap!... holnap!... Beértem hát a biztatással és vacsora után minél hamarabb ágyba kiváncsoltam. A szűs szoba nagy divánján vettem ágyat, mert ott jobban elértem, mint a kurta ágyban. Annyi párnát, meg dunyhát kaptam, hogy a fele is sok volt. Az ilyen szégyen-falusi, pusztai, erdei embernek rendszerint ebből van a legtöbb. Ámbar pompás jó fekvésem volt, mégsem aludtam el egyhamar. Süttött a holdvilág odakint és me-sés fényesség áradt róla a szobá-ba, a melynek az ablaklábaját véletlenül csak félig tették be. És alighogy végignyújtóztam a va-ekomon, nem messzire az erdőszé-lől egy róka kezdett vakogni, a mire az istállóban megkötött véreb felvonított. Idevalóbb hang-versenyt alig lehetett volna meg-rendelni. Persze, rövid ideig tar-tott, mert a kutyavonításra a róka mindjárt elhallgatott; a vérebet pedig a kis hetes sem hagyta vol-na sokáig dalolni. — Azután megint csend volt és én csak arra eszméltem, hogy reggel van. — A szobában már ropogott a tűz, a miből tudhattam, hogy ime jár-tak itt és akár magamat is ellop-hattak volna. Felpattantam, fel-öltözököttem, kisettem. — Jó reggelt kívánok, mormolt rá Kánya, a ki olyan gyürött és csatakos volt, mintha tegnap óta még le sem fektűd volna. Csudálkózó, kérdő tekintetemre csak ennyit válaszolt: — Én már kűnt voltam; — szétéztém. És meg-int felvillant a szemében az a különös "igérvényláng". — Megreggeliztünk, azután elő-szedtük a vadászholminkat és in-dultunk. Kettesben. — Ez mégis feltűnt nekem. Mit csináltak? Hol vannak a hajtok? kérdeztem, jóval kíváncsiabban, mint a mennyre el akartam árul-ni. — Tessen csak rámbizni. Nem kell ide senkisen. — Talán cserkészni akar — kérdeztem megkötözve. (Hisz most minden cserkészről ut ele van ha-rasztal; zörgés nélkül nem lehet rajta járni.) — Szemrehányóan nézett rám s megcsóválta a fejét. Minek néz engem? mormogta, szinte boszu-sau. — Csak tréfáltam, — mondtam meintegetőve. De azután már nem is mertem többet faggatni. — Mentünk. — Egy darabig a fagyos szekér-uton egymás mellett, azután ké-sőbb keskeny ösvényre térünk s ott ő került előre. — Egy szó sem esett több köz-tünk. Figyelhettem Kányát tet-szeselem szerint. Tudnom kellett, hogy ha ideje lesz, majd ad vála-mi jelt. — Az erdőszél csak néha pillantott oldalvást; ment egyenesen és he-lyenkint a talajra tévedt a tekin-tetés. Egyszer egy kis árkos mé-lyedésen kellett keresztül men-nünk, a hol alacsony vízbe szo-kadozott alattunk a gyöngyén há-tyás jég. Itt egy párszor lemu-tattott a földre a nélkül, hogy meg állott és hátranzett volna. Kö-vettem a szememmel az ujjá ir-nyát. Éjjeli vagy hajnali szarvas-csapás volt ott mindenütt. — Itt nagy égeriák voltak az er-dőben, keverve vastag ösfűzrel, a melyeket négy ember is alig há-t bírt volna ölelni összefogott kar-ral. A nagy fák alját sűrű szer-derinda fonta szövevényessé, s itt helyenkint fehér szalagokat ha-gyott a gyér hó, a mely jobbra elfogyt már. — Gyöngye szél lengett, de annál csipősebb. Hűvös volt s az erdő-ben mintha folytonosan csöndös-óvatos moszatolással jött volna utánunk valaki. A szél surrant a nyomunkban mindenütt.

nyitott meg, a mi a mai nap szereplő iránt. — Nincs hó;... iszen, ha havyunk volna; mormolta többször is, vissza-visszatérve erre a témára. A többi gondolta, nem mondta. De hogy a reményességem csiklandozza, újra meg újra hoz-zátette: no majd holnap!... holnap!... Beértem hát a biztatással és vacsora után minél hamarabb ágyba kiváncsoltam. A szűs szoba nagy divánján vettem ágyat, mert ott jobban elértem, mint a kurta ágyban. Annyi párnát, meg dunyhát kaptam, hogy a fele is sok volt. Az ilyen szégyen-falusi, pusztai, erdei embernek rendszerint ebből van a legtöbb. Ámbar pompás jó fekvésem volt, mégsem aludtam el egyhamar. Süttött a holdvilág odakint és me-sés fényesség áradt róla a szobá-ba, a melynek az ablaklábaját véletlenül csak félig tették be. És alighogy végignyújtóztam a va-ekomon, nem messzire az erdőszé-lől egy róka kezdett vakogni, a mire az istállóban megkötött véreb felvonított. Idevalóbb hang-versenyt alig lehetett volna meg-rendelni. Persze, rövid ideig tar-tott, mert a kutyavonításra a róka mindjárt elhallgatott; a vérebet pedig a kis hetes sem hagyta vol-na sokáig dalolni. — Azután megint csend volt és én csak arra eszméltem, hogy reggel van. — A szobában már ropogott a tűz, a miből tudhattam, hogy ime jár-tak itt és akár magamat is ellop-hattak volna. Felpattantam, fel-öltözököttem, kisettem. — Jó reggelt kívánok, mormolt rá Kánya, a ki olyan gyürött és csatakos volt, mintha tegnap óta még le sem fektűd volna. Csudálkózó, kérdő tekintetemre csak ennyit válaszolt: — Én már kűnt voltam; — szétéztém. És meg-int felvillant a szemében az a különös "igérvényláng". — Megreggeliztünk, azután elő-szedtük a vadászholminkat és in-dultunk. Kettesben. — Ez mégis feltűnt nekem. Mit csináltak? Hol vannak a hajtok? kérdeztem, jóval kíváncsiabban, mint a mennyre el akartam árul-ni. — Tessen csak rámbizni. Nem kell ide senkisen. — Talán cserkészni akar — kérdeztem megkötözve. (Hisz most minden cserkészről ut ele van ha-rasztal; zörgés nélkül nem lehet rajta járni.) — Szemrehányóan nézett rám s megcsóválta a fejét. Minek néz engem? mormogta, szinte boszu-sau. — Csak tréfáltam, — mondtam meintegetőve. De azután már nem is mertem többet faggatni. — Mentünk. — Egy darabig a fagyos szekér-uton egymás mellett, azután ké-sőbb keskeny ösvényre térünk s ott ő került előre. — Egy szó sem esett több köz-tünk. Figyelhettem Kányát tet-szeselem szerint. Tudnom kellett, hogy ha ideje lesz, majd ad vála-mi jelt. — Az erdőszél csak néha pillantott oldalvást; ment egyenesen és he-lyenkint a talajra tévedt a tekin-tetés. Egyszer egy kis árkos mé-lyedésen kellett keresztül men-nünk, a hol alacsony vízbe szo-kadozott alattunk a gyöngyén há-tyás jég. Itt egy párszor lemu-tattott a földre a nélkül, hogy meg állott és hátranzett volna. Kö-vettem a szememmel az ujjá ir-nyát. Éjjeli vagy hajnali szarvas-csapás volt ott mindenütt. — Itt nagy égeriák voltak az er-dőben, keverve vastag ösfűzrel, a melyeket négy ember is alig há-t bírt volna ölelni összefogott kar-ral. A nagy fák alját sűrű szer-derinda fonta szövevényessé, s itt helyenkint fehér szalagokat ha-gyott a gyér hó, a mely jobbra elfogyt már. — Gyöngye szél lengett, de annál csipősebb. Hűvös volt s az erdő-ben mintha folytonosan csöndös-óvatos moszatolással jött volna utánunk valaki. A szél surrant a nyomunkban mindenütt.

nyitott meg, a mi a mai nap szereplő iránt. — Nincs hó;... iszen, ha havyunk volna; mormolta többször is, vissza-visszatérve erre a témára. A többi gondolta, nem mondta. De hogy a reményességem csiklandozza, újra meg újra hoz-zátette: no majd holnap!... holnap!... Beértem hát a biztatással és vacsora után minél hamarabb ágyba kiváncsoltam. A szűs szoba nagy divánján vettem ágyat, mert ott jobban elértem, mint a kurta ágyban. Annyi párnát, meg dunyhát kaptam, hogy a fele is sok volt. Az ilyen szégyen-falusi, pusztai, erdei embernek rendszerint ebből van a legtöbb. Ámbar pompás jó fekvésem volt, mégsem aludtam el egyhamar. Süttött a holdvilág odakint és me-sés fényesség áradt róla a szobá-ba, a melynek az ablaklábaját véletlenül csak félig tették be. És alighogy végignyújtóztam a va-ekomon, nem messzire az erdőszé-lől egy róka kezdett vakogni, a mire az istállóban megkötött véreb felvonított. Idevalóbb hang-versenyt alig lehetett volna meg-rendelni. Persze, rövid ideig tar-tott, mert a kutyavonításra a róka mindjárt elhallgatott; a vérebet pedig a kis hetes sem hagyta vol-na sokáig dalolni. — Azután megint csend volt és én csak arra eszméltem, hogy reggel van. — A szobában már ropogott a tűz, a miből tudhattam, hogy ime jár-tak itt és akár magamat is ellop-hattak volna. Felpattantam, fel-öltözököttem, kisettem. — Jó reggelt kívánok, mormolt rá Kánya, a ki olyan gyürött és csatakos volt, mintha tegnap óta még le sem fektűd volna. Csudálkózó, kérdő tekintetemre csak ennyit válaszolt: — Én már kűnt voltam; — szétéztém. És meg-int felvillant a szemében az a különös "igérvényláng". — Megreggeliztünk, azután elő-szedtük a vadászholminkat és in-dultunk. Kettesben. — Ez mégis feltűnt nekem. Mit csináltak? Hol vannak a hajtok? kérdeztem, jóval kíváncsiabban, mint a mennyre el akartam árul-ni. — Tessen csak rámbizni. Nem kell ide senkisen. — Talán cserkészni akar — kérdeztem megkötözve. (Hisz most minden cserkészről ut ele van ha-rasztal; zörgés nélkül nem lehet rajta járni.) — Szemrehányóan nézett rám s megcsóválta a fejét. Minek néz engem? mormogta, szinte boszu-sau. — Csak tréfáltam, — mondtam meintegetőve. De azután már nem is mertem többet faggatni. — Mentünk. — Egy darabig a fagyos szekér-uton egymás mellett, azután ké-sőbb keskeny ösvényre térünk s ott ő került előre. — Egy szó sem esett több köz-tünk. Figyelhettem Kányát tet-szeselem szerint. Tudnom kellett, hogy ha ideje lesz, majd ad vála-mi jelt. — Az erdőszél csak néha pillantott oldalvást; ment egyenesen és he-lyenkint a talajra tévedt a tekin-tetés. Egyszer egy kis árkos mé-lyedésen kellett keresztül men-nünk, a hol alacsony vízbe szo-kadozott alattunk a gyöngyén há-tyás jég. Itt egy párszor lemu-tattott a földre a nélkül, hogy meg állott és hátranzett volna. Kö-vettem a szememmel az ujjá ir-nyát. Éjjeli vagy hajnali szarvas-csapás volt ott mindenütt. — Itt nagy égeriák voltak az er-dőben, keverve vastag ösfűzrel, a melyeket négy ember is alig há-t bírt volna ölelni összefogott kar-ral. A nagy fák alját sűrű szer-derinda fonta szövevényessé, s itt helyenkint fehér szalagokat ha-gyott a gyér hó, a mely jobbra elfogyt már. — Gyöngye szél lengett, de annál csipősebb. Hűvös volt s az erdő-ben mintha folytonosan csöndös-óvatos moszatolással jött volna utánunk valaki. A szél surrant a nyomunkban mindenütt.

Csodálatos, lilaszínű ködök húzódtak odalent messzire; megállottam egy pillanatra, hogy nézzem. Akkor láttam, hogy csak a sűrűsödő fűzöknek vesszőinek a vége olyan lilás és a mint százszázrével vannak egymás mellett és egymás fölött, attól tetszik olyan derécsipő-pirosnak, fagyosnak, lilásnak az egész.

Kánya visszafordult. Most először, a mióta elindultunk. Intett a fejével, hogy ott semmi sincsen. Ott csak a vadállat érdekeltte.

De egy negyedóra múlva ő volt az, a ki hirtelen megállott. Akkor már kint voltak az öreg erdőből és a fiataloknak egy léces része mellett haladtunk útemes egyformasággal. Ledobbant és megemelte a kalapját. Itt voltak, mormolta.

Kérdően néztem rá. Ő vissza-kérdézet, szóval: — Semmit sem lát?

Ugy vizsgáltam a környéket, mintha diák lettem volna, aki éppen vizsgálatot tesz. Belső röstelkedéssel vontam vállat:

— Nem én.

— Itt van előtte a kitiport váltó; a legjobb szarvasváltó. Látni? Hogyne látnam volna. De hát tudhattam én, hogy ő mire gondol?

— Nem baj; — csak tessék most tisztán megérteni. A szarvasok itt vannak, ebben a sűrűben, túl a lécesen. És most elmennek és idehajtom őket.

Kételkedve néztem rá. Megcsóváltam a fejemet. Nem értettem. Maga egymaga hajt rám egymagamra?!
Fitymálva pöszögött. Persze, arra gondol, hogy tegnap hatan voltunk, meg a hajtok, még sem látunk szarvas. De hiszen mondtam már, hogy azok nem tudnak vadászni.

Nagyon megtisztelőnek találtam, hogy eszerint engem másformának ítél, de mégsem értettem.

Elibém állott, elkezdte hévvel magyarul: — A szarvasok itt vannak; — minden laposon látam a csapájokat a sárban, a hol leszakadt alattok. Ide jöttek, tudom. A szelünk kitünő, felőlők fúj. Tessen elállni e mellett a nagy égerfa mellett; a többi az én gondom.

Olyan meggyőződéssel suttogott, hogy elmosolyodtam. Mégis szeretném tudni, kezdtem, de nem engedte, hogy folytassam. Kiterítette a baltenyerét előttem s a csuklója tájékára bökött a jobb mutatóujjával. Mink most itt vagyunk, — magyarázta, — innen jöttünk (a karja felé mutatott, a sűrűség itt van, a tenyere középip kopogtatta) én pedig felmegyek a középső ujjam hegyére, a hol ez a tábla a legkeskenyebb. Onnan ballagok visszafelé a mutatóujjamon végig; a kisujjam mellett a nagy vizi van, annak a szarvas most neki nem megy; én majd tartom őket a tulsó oldalon és ha elindulnak odabent halbtibonyossággal ráternek a rendes váltójokra, — ide! — érti-e már?

— Értem, érttem, de hát nem jobb lett volna még egy pár hajtó? így nagyon könnyen kitoríthat a szarvas.

Sohasem felejttem el azt a lezárt pillantást, a melyet rám vetett.

— Éppen ez az! — mondta, így éppen nem tör ki. Hisz mehet bátran a rendes útján; eszében sincs, hogy egy ember neki szól. Őneki én csak alkalmatlan vagyok, arább meg hátrélok. De ha a többien volnánk, mindegyik elöl menekülne, és akkor igazán nem tudhatnám, hogy merre veszi az útját, merről riad meg jobban.

Meddig tartott nem birtam volna kitalálni. De nemhogy eluntam volna, hanem inkább halálosan sajnáltam: mert nem vagyok egészen egyedül: mert kell tudnom, hogy valahol még valaki jár itt, aki előbb-utóbb visszatér majd ide. Aki elől majd elfut, elsiet innen minden, ami énekkem most hangulatok és illúziók alakjában olyan nagyon kedves.

Hogy megvártam volna itt az alkonyatot, hádd szállának végig sugarai ezen az eleven erdőn és hintének meg arannyal, miáltal odafent piros esti rózsá nyílik az égen. Hadd látnám itt az éjszakát.

Halk neszre riadtam fel. Kánya állott mögöttem. Boszusan dörögte:

— Nincs szerencsém.

Máig sem sejtí, mért szorongattam olyan elégedetten a kezét. Hisz az én szerencsém, a legszebb hangulatom, megvolt.

Körülöttem csak a szél beszélgett, de ez folytonosan.

Lassan, fokozatosan, mintha erősödött volna, de olyan egyenletes volt, mint valami nyugodtan alvó kiklopsznak a lélekzététele.

Folyvást sugott-bugott és mozgatta a fiatal égerfákat, a melyekről a száraz galácsok ezrért töredezek le kitartó munkával.

Egy darabig csak néztem a csendes mozgást és hallgattam a különös, folytonos ropogó pattogást; de aztán még egy új mozgás és még egy új hang került a többi közé, a mely mind a kettő olyan hatással volt rám a folytonosságával, mintha függőhintán kezdenék szédülni.

Az új mozgás a felszálló száraz levelek ropkodése volt; az új hang pedig a faágak nyiszorgása, egymáshoz surlódása.

A mikor sűrűn esik a hó és az ember nézi a szakadó pelyhek elfogyhatatlanságát, ezt a kóbulást érzi. A szemünk nem követi a lehalluló pelyhet végig, hanem átvilágul egyik szálló hópöllerrel a másikkal és minthogy mind-mind lefelé igyekszik; azt kezdjük érezni, hogy magunk is esünk-esünk, le, a végtelen ürbe. Így jöttek a haraszt fonyadt szárnyu lepkei is felém; egyre futta-sodorta őket a szél és én elkápráztam abba, hogy ámbár folyvást jönnek, még sem jutnak el hozzám, mert lelehullanak időközben; de mindig volt olyan, a melyik utban volt.

A nagy fához tapadva, nem moccantam.

Néztem az erdők koronás urait, akik hiába dobogtatták meg a szivemet, metr hisz órájuk tilalom volt már.

Tehén pedig nem jött, de egyetlen egy sem.

Amikor már túl voltak rajtam s a szél felém fújt hozzájuk, hirtelen megdöböntek. Éreztek a halálös ellenséget, a láthatatlanul rejtőzött s mintha kieserélték volna valamennyit, olyan robajló vágtatásba kezdtek.

Dülrögött alattok a föld s a haraszt fonyadt szárnyu pilléi riadtan emelkedtek utánok a magassba, hogy aztán fardó libegéssel ereszkedjenek újra le a földre.

A vastag ágakon vékony galyak voltak; s azok ide-oda hajladoztak.

Egy falka szarvas jött. Mind bika! A sokmozgó ág és galy az agancsokból telt. Vagy tizenöt szarvasbika együtt; egymásután. Előli egy gyöngy villás, amelyet a vének küldenek, kergetnek előre. utmutatónak, hogy ha veszedelem lappang valahol, azt érje, ne öket. (Lám a tehének mennyivel önzetlenebbek, azok között a legtapasztaltabb matróna a vezető, aki azt a nyagma jobban is ügyel, mint az egész falka.)

Jöttek és egyenkint, szépen, a bujdosó holdvilággal, amikor a nagy égerfák tetejére száll, hogy egy pillanat múlva arább rezegjen. Milyen csodálatosan szemellen-világébbi lehet itt akkor a szél sőt hajtása, az avar zizegése!

Álmodásomban megzavart valami!...

Először egy árnyék, amely szarvan jött a fák közt, aztán kettő; aztán tizenöt, egy egész vonuló tábor.

Mintha a faágak egyszerre mind megmozdultak volna; leváltak volna a törzsükről és láthatatlan erőttől hajta lendültek volna errebb-errebb.

Mesésen andalító káprázatok! És hozzá az a halk sírás, süvítés, pattogás nyiszorgás!...

Haczer éneklő madár esatogott volna a bokrok között, nem kelhetne volna nagyobb elevenesség érzetét, mint ez a holt hangok versenyé.

Meddig tartott nem birtam volna kitalálni. De nemhogy eluntam volna, hanem inkább halálosan sajnáltam: mert nem vagyok egészen egyedül: mert kell tudnom, hogy valahol még valaki jár itt, aki előbb-utóbb visszatér majd ide. Aki elől majd elfut, elsiet innen minden, ami énekkem most hangulatok és illúziók alakjában olyan nagyon kedves.

Hogy megvártam volna itt az alkonyatot, hádd szállának végig sugarai ezen az eleven erdőn és hintének meg arannyal, miáltal odafent piros esti rózsá nyílik az égen. Hadd látnám itt az éjszakát.

Halk neszre riadtam fel. Kánya állott mögöttem. Boszusan dörögte:

— Nincs szerencsém.

Máig sem sejtí, mért szorongattam olyan elégedetten a kezét. Hisz az én szerencsém, a legszebb hangulatom, megvolt.

Erről igen szép beszédet lehet tartani. Kiterjedt a közdülő ur figyelme minden kis körülményre, előre látta, hogy a védő ügyvéd milyen enyhítő körülményeket hoz felhozza. De lehet-e itt enyhítő körülményekről szó? A teljes beisérés mellett? A tanuk egybehangzó, eltiltó vallomása mellett? Hanem persze a védő ügyvéd azért mégis erőlködni fog.

A megbonlott vádló.

Írta: Garbóczy Bogdán.

Lábszák Mátyás közdülő ur ismeretes volt, mint igen tanult, jógaz, tárgyilagos, hidegvérű hivatalnok, aki a legnyolbutabb bünyűgyekben is komoly bizottsággal foglalkozta ki az összekuszált csomókat és szilárd meggyőződéssel, kifogástalan jártassággal találta el mindig azt a törvénycikket, amelyet a fenforgó esetekben alkalmazni kellett. A törvényszéki bírák nagyra becsülték a közdülő ilyen kiváló képességét, védőügyvédnek és "érdekelt" felek féltek tőle, mint aki minden bizonnal lefozi, sarokba szorítja őket. Aztán jó szónok is volt a közdülő ur — legalább abban az értelemben, amelyben a szónoki művészetet a törvényszéki tárgyaló teremben megítélni, méltányolni szokták. Egy szóval gyöngye a közdülőknak.

Sokban hozzájárult e kiváltsága gyarapításához az alakja is. Magas, szikár, fekete képi, fekete szakállu ember volt, szája a farkasé, orra a rókaé, szeme különös metszésű, mint a sertésé: nem előre, hanem oldalra néző. Beszéd közben, melyet rendszeren valamely klasszikus iróbról vett idézettel kezdett, széles gesztikulásokat használt, lendületesen emelintette a jobb karját, de mindig vigyázva, hogy a kezeje a szeme magosságánál feljebb ne szaladjon, időközönként kivette a kifogástalanul fehér zsebkendőjét s akár kellett, akár nem: megtörölte az orrát, száját, helyenkint a homlokát is, nagyobb patetikus frázisoknál egész testével előre hajlott és a bírák, esküdtek előtt korcsolyázott, majd vissza hőkölt, de olyan ügyesen, hogy éppen akkor ért vissza mind a két sarkát az előbbeni helyére, mikor a patetikus frázis a megkívántótt eszéssel ponthoz ért.

Mindezen kiváló tulajdonságok mellett azonban talán még a legértékesebb volt az, hogy a közdülő ur úgy át volt hatva hívásától, hogy minden dolgot a büntető törvénykönyvhöz való viszonylatban nézett, annyira, hogy még a reggeli kávéját is azaz a gondolattal kavarta és vizsgálta meg: nincs-e abban is valami "lüntetésre méltó ténykörülmény."

Röviden mondva: ha lehet azt mondani, hogy valaki költőnek születik, akkor bátran elmondhatjuk Lábszák Mátyásról is, hogy közdülőknak született.

Egy reggel Lábszák Mátyás ur korán ébredt és újra átgondolta azt a szépen kidolgozott vádbeszédet, amelyet ő a mai tárgyaláson a fog mondani. Az eset különben világos volt, nem volt benne semmi érdekfeszítő bonyodalom, a vádlott nem tagadott, de a tanuk is egyértelműen vallottak ellene: az illető lelőtte a feleséget udvarlóját. Egyszerűen lelőtte. Még azt is hozzátette kihallgatása alkalmával a vádlott, hogy lelőtte "mint a kutya". Amit szinte súlyosbító körülményül lehet felhozni, mert azt bizonyítja, hogy a vádlott még csak egy kis magabizálást, megbánást sem érez.

Erről igen szép beszédet lehet tartani. Kiterjedt a közdülő ur figyelme minden kis körülményre, előre látta, hogy a védő ügyvéd milyen enyhítő körülményeket hoz felhozza. De lehet-e itt enyhítő körülményekről szó? A teljes beisérés mellett? A tanuk egybehangzó, eltiltó vallomása mellett? Hanem persze a védő ügyvéd azért mégis erőlködni fog.

A megbonlott vádló.

Írta: Garbóczy Bogdán.

Lábszák Mátyás közdülő ur ismeretes volt, mint igen tanult, jógaz, tárgyilagos, hidegvérű hivatalnok, aki a legnyolbutabb bünyűgyekben is komoly bizottsággal foglalkozta ki az összekuszált csomókat és szilárd meggyőződéssel, kifogástalan jártassággal találta el mindig azt a törvénycikket, amelyet a fenforgó esetekben alkalmazni kellett. A törvényszéki bírák nagyra becsülték a közdülő ilyen kiváló képességét, védőügyvédnek és "érdekelt" felek féltek tőle, mint aki minden bizonnal lefozi, sarokba szorítja őket. Aztán jó szónok is volt a közdülő ur — legalább abban az értelemben, amelyben a szónoki művészetet a törvényszéki tárgyaló teremben megítélni, méltányolni szokták. Egy szóval gyöngye a közdülőknak.

Sokban hozzájárult e kiváltsága gyarapításához az alakja is. Magas, szikár, fekete képi, fekete szakállu ember volt, szája a farkasé, orra a rókaé, szeme különös metszésű, mint a sertésé: nem előre, hanem oldalra néző. Beszéd közben, melyet rendszeren valamely klasszikus iróbról vett idézettel kezdett, széles gesztikulásokat használt, lendületesen emelintette a jobb karját, de mindig vigyázva, hogy a kezeje a szeme magosságánál feljebb ne szaladjon, időközönként kivette a kifogástalanul fehér zsebkendőjét s akár kellett, akár nem: megtörölte az orrát, száját, helyenkint a homlokát is, nagyobb patetikus frázisoknál egész testével előre hajlott és a bírák, esküdtek előtt korcsolyázott, majd vissza hőkölt, de olyan ügyesen, hogy éppen akkor ért vissza mind a két sarkát az előbbeni helyére, mikor a patetikus frázis a megkívántótt eszéssel ponthoz ért.

Mindezen kiváló tulajdonságok mellett azonban talán még a legértékesebb volt az, hogy a közdülő ur úgy át volt hatva hívásától, hogy minden dolgot a büntető törvénykönyvhöz való viszonylatban nézett, annyira, hogy még a reggeli kávéját is azaz a gondolattal kavarta és vizsgálta meg: nincs-e abban is valami "lüntetésre méltó ténykörülmény."

Röviden mondva: ha lehet azt mondani, hogy valaki költőnek születik, akkor bátran elmondhatjuk Lábszák Mátyásról is, hogy közdülőknak született.

Egy reggel Lábszák Mátyás ur korán ébredt és újra átgondolta azt a szépen kidolgozott vádbeszédet, amelyet ő a mai tárgyaláson a fog mondani. Az eset különben világos volt, nem volt benne semmi érdekfeszítő bonyodalom, a vádlott nem tagadott, de a tanuk is egyértelműen vallottak ellene: az illető lelőtte a feleséget udvarlóját. Egyszerűen lelőtte. Még azt is hozzátette kihallgatása alkalmával a vádlott, hogy lelőtte "mint a kutya". Amit szinte súlyosbító körülményül lehet felhozni, mert azt bizonyítja, hogy a vádlott még csak egy kis magabizálást, megbánást sem érez.

Erről igen szép beszédet lehet tartani. Kiterjedt a közdülő ur figyelme minden kis körülményre, előre látta, hogy a védő ügyvéd milyen enyhítő körülményeket hoz felhozza. De lehet-e itt enyhítő körülményekről szó? A teljes beisérés mellett? A tanuk egybehangzó, eltiltó vallomása mellett? Hanem persze a védő ügyvéd azért mégis erőlködni fog.

Hogy megvártam volna itt az alkonyatot, hádd szállának végig sugarai ezen az eleven erdőn és hintének meg arannyal, miáltal odafent piros esti rózsá nyílik az égen. Hadd látnám itt az éjszakát.

Halk neszre riadtam fel. Kánya állott mögöttem. Boszusan dörögte:

— Nincs szerencsém.

Máig sem sejtí, mért szorongattam olyan elégedetten a kezét. Hisz az én szerencsém, a legszebb hangulatom, megvolt.

Parthoz közel.

Írta: Bán Aladár.

Atküzdöttem magam a vérsen, Legyőztem tenger-akadály! S im végre már lehet remélnem, Hogy sorhajóm a révbe szál!

Lehet reményem, hogy felépül Számomra is egy kis tanya S az élet zajló tengeréről Megtérhetek tán valaha.

Im zöldelő part int felém ott, Erdős hegyeknek orma váf, Látok viruló hársfa-lombot, Árnán szerelmes gerlepar.

Nyomomban még forr, zug a hullám, Fejem fölött még felleg ül; De megfeszitem a vitorlám S hajóm a cél felé repül.

A búzke, biztos öntudatba! Legyőzöm a kájján veszélyt: Ha parthoz ér, hű sziv fogadja A marczona hajólegényt!

Csakhogy ő, a vádló ur, azokat az enyhítő körülményeket egy tönkerező fogja silányítani, mintha a védő fel sem hozta volna azokat. Ez neki kötelessége s ő kötelességét nem mulaszthatja. Mert általában véve közdülő és védő közt a jogi gyakorlatban az a diametriálisan ellenkező nézőpont alakult ki, hogy ha minden ügyvéd dícsékedésre méltónak tartja azt, ha sikerült neki valamely menthetlen vádlottat a büntetéstől megmenteni, ugy az ügyész is méltán kiváló érdemül számíthatja fel azt, ha valamely teljesen ártatlan vádlottat el tudott ítélteni. Mert általában véve közdülő és védő közt — valljuk be mi laikusok is, hogy ha jogos a védő dícsékelése, éppen olyan jogos a vádlóé is. De a mai esetben ilyenre gondolni sem kell: a dolog "megy magától".

A reggelinél megkérdezte a pesztorkától, hogy mit csinál a kis Matyi? A kis Matyi éjjel nyugtalanul aludt, de most eszedesken szendereg. A kis Matyi pedig a szemé-fényét az apjának, az ügyész urnak. Csak két eszterdőske. De hogy miért volt nyugtalan? Rögtön a "ténykörülményt" kutatta az ügyész. Hát persze azért, mert a felesége már két napja oda van látogatóba a közeli városkában lakó jőbaránéjánál. Tegnap este kellett volna hazajönnie, de nem jött. Ilyen mulasztásokat gyakran követ el. Hát ez némiképen bosszantó. Meg is kell keresni az orvosi receptet, amely a gyerek nyugtalan álma ellen igen jó. Az ügyész felkel, bemegy a nappali szobába, ahol a felesége kis asztalkáján szokott lenni a recept, de meglátja azt is, hogy a kis asztalka fölött nyitva van: benne felejtette az asszony a kulcsot. Nagy gondtalanság, könnyelműségi "ténykörülmény". Lábszák Mátyás jellemes férfi, nem kutatja soha sem a felesége fiókjait, de ezuttal nem birt ellenállni annak az ingernek, hogy be-lenézzen a fiókba. Bár ne tette volna! Rettenetes az, amit ott talált.

Pedig amit talált az csak egy csomag levél volt. A levélsomag — szinte restelli az ember leírni azt a sablonos megjegyzést — rózsaszínű szalaggal volt átkötve. Ezzel a rózsaszínű szalaggal úgy vannak a nők, mint a spirítusz: nap-nap mellett olvashatják és olvassák is a hírlapokban, hogy valamely asszony vagy kisasszony spirituozon melegeitve a hajbodorítóját, attól meggyult a ruhája s halálos égési sebekeket kapott, mégis tovább használják a spirítusz-éget. A rózsaszínű szalaggal átkötött levélsomagokról ezer meg ezer regényben megírták már, hogy az a szalag rögtön föllobbantja a gyantú tűzet, mégis mindig rózsaszínű szalaggal kötötték át a rejtetgetni való leveleket. Természetes, hogy Lábszák ügyész ur a rózsaszínű pántlikával dédelgett levélsomag láttára rögtön

olyat érzett, mintha valaki várakozóan nézte volna. A levélsomag azokat a béklyókat, amelyeket elviselni millió közül legfeljebb egy-kettő ha bír.

Jönnek a tanuk. Házmesternek, cseléd, szomszédok, fiatal és vén asszonyok. Azok mind terhelő váromást tesznek. Kihallgatják a bünyűs, de nem vádolt asszonyt is. Az persze mélyen lefátyolozott alak. "Miért sír? — kérdezi magától az ügyész felháborodva. — Minek ment férjhez? Minek esküdtél örök hűséget?" — Az ügyész vadul, gyűlölettel néz rá. "És sem az az egy a millió közül. De hol is van az az egy a millió közül, akinek kedvéért a házassági frigykötést az emberekre tukmálták?" — És a törvény emberéhez nem illő ezen a szeméremkedésben már generalizál: nincs és nem lehet házassági hűség; vagy ha van, hát mért kell annak az egy-két kivételnek a kedvéért milliókkal hasztalanul kísérletezni? Experimentáljon az az egy, vagy az az egy pár.

Ezalatt tovább folyik a tanu kihallgatás: "zum-zum-zum...". "te-te-te, ke-ke-ke..." Csak ennyit ért belőle Lábszák Mátyás. Megint a felesége levelét olvassatja, aközben markolássza a haját, szakállát, forog a szeme, mint a tízes golyóbis.

Egyszer aztán megszünik a zummogás, te-te-tekezés. A törvényszék elnöke előre hajlik, leteszi a plajbaszt és az ügyész felé fordul:

— Felkérem az ügyész urat, adja elő a vádját...

Lábszák Mátyás felriad s mintha megjédt volna, mintha valami rossz tetten kaptak volna, úgy mered az elnökre. Mintha nem érezné, hogy mit akarnak ő tőle? Mintha nem az a komor ember a vádlottak padján, hanem ő, Lábszák Mátyás volna a vádlott. Ez utóbbi érzés mintha különösen, hirtelen megrögzött volna benne.

Feláll, körülnéz, félretolja maga elől a tárgyalás alatt levő ügyre vonatkozó jegyzetét, vádbeszéde szépen kidolgozott koncepcióját és az elnök felé fordulva azt mondja:

— Tekintetes törvényszék, a vádat visszavonom...

A tekintetes törvényszék, a publikum, az esküdtek, a védő, de még maga a vádlott is azt hitték, hogy az ügyész ur esze meghibbant.

Rokokó idyllek.

Írta: Pekár Gyula.

Phaedra boszujja. (X. gróf kiadatlan emlékirataiból)

Atyám uram tehát pénzzel és bölcs tanácsokkal ellátva utunk eresztett bretagnei kastélyunkból a dícsőségesen uralkodó XV. Lajos udvarába. Szegény, milyen óva intett: vigyázzak, mert a sikos versaillesi parketten könnyen eleszünk és nyakát szegi a kezdő udvarnok! Hát én nagyon megszívleltem ezt, olyannyira, hogy hetek óta dönögtem már Páris utcaján s még mindig nem mertem Versaillesban jelentkezni. Öszintén szólna, fáztam én az udvar hideg ragyogásától; százszor jobban vonzott a párisi színházak és költő-koeszmák farsangos világa. Le a piros sarkat a cipőmről, ki a pudort a hajamból. — diák-lebernyegét öltöttem csakhamar elmerültem az éneklő kórász muzsziaki duhaj minden-ségében. Etettem, itattam őket, — szóval boldog voltam s minden este a Théâtre Francais előadásában gyönyörködtem. A festett világ rejtelme: ez dobogtatta szívemet, no és persze maga a hírneves Clairon kisasszony.

Az isteni Clairon! Dícsősége orman ekkor aratta ő a legszebb diadalt, királynője volt annak a Párisnak, mely lelkesedéssel fogadta minden újabb alakítását. Sohse láttam én azóta a sikereket ily tomboló viharait... no és hogy a dolgra térjek, sohse láttam azóta oly hübájós termetet és oly felséges tekintetű szemeket. Isteni sugallat áradt e szemekből s hangjában az érzelmeinek

oly esadás új muzsikája szólt meg, hogy a Racine és Corneille urak hősnői új alakokként jelentek meg a jätékában. Híres volt, mint a monsieur de Voltaire Zaire-ja, de leghíresebb mint Phaedra... Sokszor láttam a magasztos szerepben s hogy rövid legyek: beleszerettem azzal a szenvedélyvel, amelyvel csak egy huszonkét éves gyermek kívánhatja a megsemmisülést egy híres asszony eskőjában. Tudtam én, hogy bálványom elérhetetlen magasságban áll felettem s hogy sohse férközhetem én hozzá, de ez nem kibébitette vonzalmamat, csak szenvedésemet öregbítette. Reá gondoltam szüntelen; éjjel véle álmodtam, nappal ablaka alatt sétáltam, este a színpadon gyönyörködtem benne, előadás után pedig a színészkiáratnál leleskedtem rá, hogy hazamenetle elgyütt meg egyszer láthassam őt. Így telték el napjaim, így vártam azt a "csodát", amelynek révén valahogy tán mégis hozzája férközhessen.

Egy éjjel szokás szerint ismét ott viaskodtam a színpadon a színház látsó kiáratánál. Bántam is én, hogy a csirkefogók a háttérben mástak. — Őt akartam látni, és ő csakugyan jött. is végre valahára. Jött a viharzó éjlenek közepette Marmontel ur karján, — jobbról csillogó udvari öltönyben Richelieu marsall baloldalt mellett, hátul a féltékeny gróf Valbelle lohogott. Hurrah! A csirkefogó kurjantva ugrott le a háttéről és én előre tátorodtam, úgy, hogy a diva válla épp a mellemet érintette. Mire nagambhoz tértem, a tömeg már bezárult a csillogó jelenés mögött, a robogó koesi után futott mindenk. En busem rajongtam, moptyogtam magamban:

— Etelemet adnám oda egy pillantásáért!

Valaki megmozdult mögöttem s köhéscselni kezdett. Fordulok szegyenkezve, hát egy csuf vénasszony áll a kapu árnyában, — viogyorogva néz rám és alatomos lesi mozdulatomat. Ki ez a banya? — Crotte anyó... a páholynyitogatónó, ugy-e?

— Az grófoeskám, szolgálata-jára.

— Hogy tudja maga, hogy én gróf vagyok?

— Oh, tudok én még egyebet is. Jöjjen csak velem az ifjur...

Atmentünk az utca tulsó oldalára. Sötét, sikátor... de azért láttam, a banya mily jelentősen hunyorgat rám:

— Hej, grófoeskám, hát szép az a szerelem, ugy-e?

— Meghalok után! törtem ki, — No bizony kár volna magácskaért. Csinos legényke és milyen ártatlan az istenadta, ugy-e, hogy az? Hát ne busuljon drágám, mondok egyet, kettő lesz belőle. Tudja-e, grófoeskám, hogy ő is érdeklődik maga iránt?

En majd hanyatt estem.

— Mit mond?! Hogy ő engem észrevett volna?

— De nagyon is észrevette magácskát!

— Lehetetlen, hisz sohse nézett rám...

— Azt magácska csak egy gondolja. Ügyesek ám ezek a zsinász-nők. Mi tudjuk, a befentettek, hogy kire néznek ők, s azt is tudjuk, mikor tetszik meg nekik igazán valaki...

Velem forogni kezdett a világ: — Az isteni Clairon... ő volna szerelmem belém!

— Bizony az. És ha nem hiszi, akár be is bizonyitom magácskának...

— Hogyan! — Csit, esendesebben.

En ujjongva sürgettem, de a banya egyszerre felhagyott közlékenységével.

— Mondja hát tovább!

Ő fontoskodva vont vállat: — Tudja, gróf ur, bajos nekem szólni...

S ugyanekkor mintegy véletlenül megörögte a zsebében levő fillérek. Erre persze én is önkénytelenül a zsebebe nyultam. De zavarban voltam, világért se akartam volna megsérteni a jó asszonyt...

No néze, Crotte anyó... Magának ugy látszik nagy befolyása van Clairon kisasszonynál... Persze, hogy van, grófcso...

ilyesmí... És aztán estére hangomnak kell lenni! Újjaink összeronódtak. S aztán olyan volt az, mintha vele együtt...

láma s botránny! Bizony a banya-val együtt engem is lefűltek. Követtem indulatoskodott az istennő... Clairon kisasszony követelte. Richelieu támogatta... Clairon kisasszony követelte...

Lássa, gróf, ezt szégyenem a legjobban. Voltaképpen azért hivattam magat... Parancsoljon! Hát... feleljen, mondja, de egészen őszintén: jól esett a eskü-jem... Újabb kacaj! Rám gondol? No és... mit gondol most, kedves grófm?

A sáh egyszerre odafordult hozzájuk és megkérdte tőlük: Nem érdekel benneket a kertész munkája? A tudós őszintén megvallotta: Engem nem érdekel. Engem sem — tette hozzá a vezér.

UTI LAPUK.

Irta: Horn I. Ferencz. (Folytatás.) A déli ebédet a hajón félegy-től két óráig szolgálják fel. A javító kolóniában, legalább ennek a "free lunch" fogalmát meghaladta rétegeiben...

nak is hívják és hangja is olyan forma, hogy hadaró beszédje be-illik bregekésnek. Követési at-taché, valahol délen. Isten veled, házbéke. ha az asztalnál akad még egy ember, a ki nem sajnál egy kis tréfát elkö-vetni, ha az... másnak fáj.

EST... MEGJELEN NA... VIII. Évfolyam... GYÁS... Újabb je... Az a nagy k... ságát, a Bevánd... tudósítónk teljes szerencsétlenség... pusztított a mu... A Bevándor... zatok nevéit, me... gol lapokat is. E... tekintélyesebbje... szes csetből kifol... lik itt Ameriká... uyanis a katasz... három amerikai... Ökölbe sz... olvastuk és felhá... Reinitz Józ... lenti: Ismét kím... képpen a követk... tettem, kilencze... Csatkáról került... gyott maga után... néz elébe. A 24... Peresztgre való... Kóbor Miklós h... leány ott zokog... jött ide már rége... a szülőfaluj... azonban Amerik... nem üldözi de se... nem tartozott eg... dett hulláját, on... a munka áldozat... Amerikában, itt... szentmikulásra va... korában halt meg... vácskája, a legfi... vallásu Varga G... reségét három hó... gyott maga után... egy ütőtől szárs... ban sebesült me... nos Zemplény... lánosan megnyí... márt nővél, hogy... ki magyar nyelv... A halál torok... került a követke... Gáll József, Ho... János. Beszéli... mintha lakatot... kolatánál és bar... zik társaiknak e... mintha néhez, f... redtek, majd ha... külnek nyugalk... makat, amelyek... lyeknek kétség... A thropoi... adtak kifejezést... mán megállotta... talán ott lebege...

A PALLÓ

(Kelti mese.) Irta: Mesélő bácsi. Abbász sáh híres volt arról, hogy egyformán megbecsülte va-lamennyi ember mesterségét.